

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 11 Ἰανουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 6

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κάθε φορὰ πού βγαίνω ἔξω ἀπ' τὸ Κολλέγιο, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι κανέννας κατάδικος πού ἔχει ἀποδράσει ἀπὸ τὴ φυλακὴ του. Τὴ σκέψη αὐτῇ, προτοῦ νὰ τὸ καλοσυλλογισθῶ, ἐτοιμάστηκα νὰ τὴν πῶ στὶς ἄλλες. Εἶχα ἀνοίξει τὸ στόμα μου καὶ πῆ-
γαινα νὰ τὴ ξεστομίσω καὶ μόλις πρό-
λαβα νὰ καταπιῶ τὴ γλώσσα μου. Εἶναι φοβερὸ μαρτύριο γιὰ μένα νὰ μὴν μπορῶ νὰ πῶ κάθε τι πού σκέ-
πτομαι. Εἶμαι ἀπὸ φυσικοῦ μου πολὺ ἐκδηλωτικὴ. Ἄν δὲν εἶχα καὶ σὰς γιὰ νὰ λέω τὰ μυστικά μου, θὰ ἔσκαζα!

Τὸ βράδυ τῆς περασμένης Παρα-
σκευῆς, ἡ διευθύντρια τοῦ Φέργκουσον Χὼλλ ἐκάλεσε τὰ κορίτσια ἀπ' ὅλα τὰλλα τὰ τμήματα, ὅσα εἶχαν μείνει ἐδῶ τὴς διακοπῆς, γιὰ νὰ κά-
νουμε καραμέλλες. Εἶχαμε μαζευτεῖ εἰκοσιτέσσερα κορίτσια.

Ἡ κουζίνα εἶναι πελωρία, μὲ χαλ-
κωματένιες κατασρόλες καὶ σιδερέ-
νιους τεντζερέδες κρεμασμένους σὲ
σειρὲς στὸν πέτρινο τοῖχο — ἡ μικρό-
τερη ἀπὸ τὴς κατασρόλες ἐκεῖνες εἶ-
ναι μεγάλη σὰν καζάνι! Τετρακόσια
κορίτσια κατοικοῦν μονάχα στὸ Φέργ-
κουσον. — Ὁ ἀρχιμάγειρος, μὲ ἄσπρο
σκοῦφο καὶ ποδιά, ἔβγαλε εἰκοσιτέσ-
σερες ἀκόμη ποδιές καὶ σκούφιες
— δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποῦ
τὴς ξετρύπωσε τόσες πολλές — καὶ ὅλες
μας μασκαρευτήκαμε σὲ μαγεῖρους.

Ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ, μ' ὅλο
πού ἔχω φάει καὶ καλύτερες καρα-
μέλλες. Ὅταν ἐπιτέλους τὴς τελειώ-
σαμε καὶ ἡ κουζίνα καὶ τὰ πόμολα
ἀπ' τὴς πόρτες καὶ ἐμεῖς ὅλες μας
κολλοῦσαμε ὅπου κι' ἂν ἄγγιζε κα-
νεῖς, σχηματίσαμε μιά μεγάλη πομπή
καί, φορώντας πάντοτε τοὺς σκούφους
μας καὶ τὴς ποδιές μας, κραδαίνοντας

ἡ καθεμιά ἓνα πηρούνι ἢ μιὰ κουτά-
λα τῆς σούπας ἢ ἓνα τηγάνι, παρελά-
σαμε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἔρημους δια-
δρόμους καὶ φθάσαμε στὰ γραφεῖα
τοῦ προσωπικοῦ, ὅπου μισὴ γιουζίνα
δασκάλισσες καὶ καθηγήτριες περνοῦ-
σαν ἡσυχὰ τὴ βραδυὰ τους. Τοὺς
κάναμε καντάδα ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρ-
τα τους καὶ τοὺς τραγουδήσαμε διά-

φορα τραγούδια τοῦ Σχολείου. Ὑ-
στέρα τοὺς προσφέραμε «ἀναφυκτι-
κά». Τὰ δέχθηκαν μὲ εὐγένεια, ἀλλὰ
καὶ μὲ κάποιον δισταγμό. Τὴς ἀφή-
σαμε νὰ μασσουλίζουν καραμέλλες,
πασαλειμμένες στὸ στόμα καὶ στὰ χέ-
ρια καὶ ἀνίκανες νὰ μᾶς ποῦν μιὰ
λέξη.

Καθὼς βλέπετε, ἀγαπητέ μου μπάρ-
μπα, ἡ μόρφωσή μου ὅσο πάει καὶ
γίνεται πιὸ τελεία. Θυμᾶστε τὸ σχε-
τικὸ σκίτσο. Δὲν βρίσκετε καὶ σεῖς
πὼς καλύτερα θὰ μοῦ ταίριαζε νὰ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΣΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ

Ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, ἰδρυτὴς τῆς «Διαπλάσεως», εἰς τὸ
γραφεῖόν του, μὲ τὸ Μετάλλιον καὶ τὸ Δίπλωμα τῆς Ἀκαδημίας παρα-
πλευρῶς του. (Φωτογραφία ληφθεῖσα ἀπὸ τὸν φωτορεπόρτερ τῆς ἐφημε-
ρίδος «Ἀθηναϊκά Νέα»).

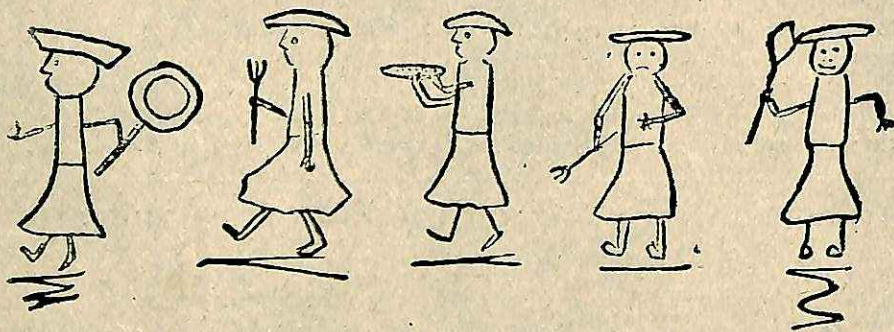
γινόμενου ζωγράφος παρά συγγραφέας;

Οί διακοπές τελειώνουν σ' ένα μέ-
ρες και πολύ θά χαρώ πού θά ξα-
ναϊδω τ' α κορίτσια. Στὸν πύργο μου
ἔχω μοναξιά. Ὅταν κατακοῦν ἐννέα
ἄνθρωποι σ' ἓνα σπίτι πού ἔχει χτι-
στεῖ γιὰ τετρακόσιους, τοὺς φαίνε-
ται σὰν νὰ ζοῦν μέσα σ' ἓνα νεκρο-
ταφεῖο.

Ἐντεκα κόλλες! κακομοίρη Μπά-
ρμπα Μακροπόδη, πόσο θά σ' ας κού-
ρασε τὸ γράμμα μου! Στὴν ἀρχὴ εἴ-
χα σκοπὸ νὰ σ' ας γράψω μόνο δυὸ
λόγια γιὰ νὰ σ' ας εὐχαριστήσω—μὰ
δὲν ἀρχίζω, ἡ πέννα μου δὲν ἐννοεῖ
νὰ σταματήσῃ.

Καληνύχτα σ' ας και σ' ας εὐχαριστῶ
πού με συλλογιστήκατε. Θὰ ἔπρεπε
νὰ εἶμαι ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, ἀλλὰ
μακρὰ στὸν ὁρίζοντα ξεπροβάλλει
ἓνα συννεφάκι. Τὸν Φεβρουάριο ἔ-
χουμε διαγωνισμούς.

Διὴ σας με ἀγάπη
Γιούνη

«Σχηματίσαμε μιὰ μεγάλη πομπή...»
(Σελ. 61, στ. α')

Γ. Γ. Μὴ τυχὸν καὶ δὲν εἶναι σω-
στὸ αὐτὸ τὸ «με ἀγάπη»; Ἄν δὲν
εἶναι, σ' ας παρακαλῶ νὰ τὸ σβύσετε.
Πρέπει ν' ἀγαπῶ κάποιον καὶ γιὰ
μένα δὲν ὑπάρχουν παρά μονάχα δύο
πού πρέπει νὰ διαλέξω ἀνάμεσά τους:
ἔσεῖς καὶ ἡ κυρία Λίππετ—ἔτσι λοι-
πὸν ὁ κληρὸς θά πῆσῃ σ' ας, καλὲ
μου Μπάρμπα Μακροπόδη, καὶ πρέ-
πει νὰ τὸ ὑποφέρετε, γιὰτὶ ἐκείνην
εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσω.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀρχῆς τῶν
μαθημάτων

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ποῦ νὰ εἶσθε ἀπὸ καμμιὰ μεριά
νὰ ἰδῆτε πὼς μελετᾷ τὸ σχολεῖο
μας! Ἐλθσμονήσαμε ὁλόκληρα πὼς εἴ-
χαμε ποτὲ διακοπές. Πενήντα ἐπτά
ἀνώμαλα ρήματα ἐστοίθαξα μέσ' στὸ
μυαλό μου τοῦτες τῆς τελευταῖες ἡμέ-
ρες, καὶ ἡ μόνη μου ἐννοία εἶναι μὴ
κάνουν φτερά καὶ πετάξουν πρὶν ἀπ'
τοὺς διαγωνισμούς.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια πούλουν
τὰ σχολικά τους βιβλία ἔταν τὰ τε-
λειώσουν, μὰ ἐγὼ σκοπεύω τὰ δικά
μου νὰ τὰ κρατήσω. Ἔτσι, ἔταν θά
ἔχω πάρει τὸ δίπλωμά μου, θά βάλω
στὴ σειρά σ' μιὰ βιβλιοθήκη ἐλὴν μου
τὴν μόρφωσή κι' ὅποτε θά θέλω νὰ
θυμηθῶ καμμιὰ λεπτομέρεια θά τρέ-
χω νὰ τὴν βρῶ αὐτοῦ χωρὶς κα-
νένα χασομέρι. Αὐτὸ εἶναι πολὺ πιὸ
βολικὸ καὶ πολὺ πιὸ εὐκολο, παρά νὰ
τὰ ἔχω φυλαγμένα ὅλα ὅσα ἔμαθα
μέσα στὸ κεφάλι μου.

Ἡ Τζούλια Πέντλετον ἤρθε ἀπὸψε
τὸ βράδυ στὴν κάμαρά μου γιὰ νὰ
μοῦ κἀνὴ βίβλια γιὰ τοὺς τύπους καὶ
ἔμεινε μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο. Ἐ-
διάλεξε γιὰ θέμα στὴ συνομιλία τῆς
τὰ διάφορα οἰκογενειακὰ ὀνόματα καὶ
γαντζώθηκε ἀπ' αὐτὸ καὶ δὲν ἐννοοῦ-
σε νὰ τὸ παρατήσῃ. Ἦθελε καλὰ καὶ
σώνει νὰ μάθῃ ποῖ ἦταν τὸ οἰκογε-
νειακὸ ὄνομα τῆς μητέρας μου—ἀ-
κούσατε ποτὲ σ' ας κανένα νὰ κἀνῃ

Διὴ σας μελετώντας γιὰ τοὺς
διαγωνισμούς
Γιούνη

Κυριακή

Πολυαγαπημένε μου Μπάρμπα-
Μακροπόδη

Ἔχω νὰ σ' ας γράψω φρικτά, φρι-
κτά, φρικτά νέα, μὰ δὲν θέλω νὰ ἀρ-
χίσω με αὐτά. Θὰ δοκιμάσω πρῶτα
νὰ φτιάξω τὸ κέφι σ' ας.

Ἡ Γερουζὰ Ἀμποτ ἀρχισε νὰ γέ-
νεται συγγραφεὺς. Ἐνα ποίημα με
τὸν τίτλο «Ἀπὸ τὸν πύργο μου» θά
δημοσιευθῇ στὸ «Μηνιαῖον» τοῦ Φε-
βρουαρίου, καὶ μάλιστα στὴν πρώτη
σελίδα, πού εἶναι ἐξαιρετικὴ τιμὴ
γιὰ μιὰ Νεοφερμένη. Ἡ καθηγήτριά
μου τῶν Ἀγγλικῶν με σταμάτησε
χτὲς τὸ βράδυ τὴν ὥρα πού γύριζα
ἀπὸ τὴ ἐκκλησία, καὶ μοῦ εἶπε πὼς
εἶναι ἓνα χαριτωμένο κομμάτι, ἐκτὸς
ἀπὸ τὸν ἕκτο στίχο πού ἔχει μερικὰ
ποδάρια περισσευούμενα. Θὰ σ' ας
στεῖλω ἓνα ἀντίγραφο ἀν σ' ας κἀνῃ
ὄρεξή νὰ τὸ διαβάσετε.

Στάσου νὰ ἰδῶ μήπως ἔχω καὶ τί-
ποτε ἄλλο εὐχάριστο νὰ σ' ας γράψω.
—Ἄ ναι! Ἀρχισα νὰ μαθαίνω πα-
γοδρομία καὶ μπορῶ τώρα νὰ γλυ-
στρῶ ἐπάνω στὸν πάγο μ' ἀρκετὴ ἀ-
ξιοπρέπεια καὶ χωρὶς τὴν βοήθεια κα-
νερός. Ἐπίσης ἔμαθα νὰ κἀνω «ἀναρ-
ρίχησιν ἐπὶ κάλω», νὰ σκαρφαλώνω
πιασμένη ἀπὸ τὸ σκοινὶ ὡς τὸ ταβάνι
τοῦ γυμναστηρίου καὶ νὰ κατεβαίνω
ὕστερα πάλι κάτω καθὼς καὶ νὰ πη-
δῶ σ' ὕψος 1 μ. 15 ἐκ. Πιστεύω
πὼς σ' ας λίγο θά καταφέρω νὰ πηδῶ
1 μ. 20 ἐκ.

Σήμερα τὸ πρῶτ' ἤρθε ὁ ἐπίσκοπος
τῆς Ἀλαμπάμας καὶ μὰς ἔκανε μιὰ
πολὺ ἐμπνευσμένη διδασχ. Γιὰ θέμα
εἶχε πάρει τὴν ῥήσιν τοῦ Εὐαγγελίου:
«Μὴ κρίνετε ἓνα μὴ κριθῆτε». Μὰς
εἶπε πὼς πρέπει νὰ παραβλέπουμε
τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ μὴν
ἀπογοητεύουμε κανένα, κρίνοντάς τον
με ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα. Πολὺ
θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν εἶχατε ἀκού-
σει καὶ σ' ας αὐτὸν τὸν λόγο.

Σήμερα εἶναι τὸ πιὸ ὠραῖο ἡλιό-
λουστο χειμωνιάτικο ἀπόγευμα. Ἀ-
πὸ τὰ ἔλατα κρέμονται παγωμένα
κρύσταλλα κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶναι
σκεπασμένος τόσο ἀπὸ τὸ χιόνι, πού
λὲς καὶ θά λυγίσῃ κάτω ἀπὸ τὸ βά-
ρος τοῦ χιονιοῦ—κι' ἐγὼ κοντεύω νὰ
λυγίσω κάτω ἀπὸ τὸ βάρος ἀβάστα-
χτης λύπης.

Καὶ τώρα, τὰ νέα—πάρε κουρά-
γιο, καίμην Γιούνη, πρέπει νὰ τὰ
πῆς.

Εἶσθε στἀλήθεια καλόκεφος;
Λοιπὸν, ἀπέτυχ' αὐτὰ μαθηματικά καὶ

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.—Τὸ μασκάρεμα

Συχνά μασκαρεύω τῆς γάτες μου καὶ διασκεδᾶζω πολὺ. Ἡ Καλὴ
Μαμμά, πού εἶναι φιλάρεσκ' α γατίτσα, στέκεται νὰ τῆς φορῶ ὅ,τι θέλω.
Ἄλλοτε, ὅταν ἔχω κάνει μιὰ μεγάλη ἀντίσταση. Ὅσο ὅσο τὸν μασκα-
ρεύω κι' αὐτὸν με τὸ στασιό. Τὸν κἀνω κύριο μ' ἓνα κολλάρο καὶ με μιὰ
γραβάτα τοῦ μπαμπά. Βλέπω καὶ παθαίνω γιὰ νὰ τοῦ βάλω τὸ πανταλό-
νι του. Ὡς πού νὰ τοῦ περάσω τὸ ἓνα πόδι, ἐκεῖνος ξεπερνᾷ τὸ ἄλλο καὶ
πάλλ' ἀπ' τὴν ἀρχή. . . Ἐπιτέλους νικῶ ἐγώ. Κι' ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος γί-

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τοῦ Χρόνου τὰ παιδιὰ
Ἐφύτταναν ἀμπελί
Καὶ γέμισαν βαρέλι
Γλυκὸ κρασί, σοδειά,

Ἀρχίναγε ἡ χρονιά
—Τότες, στὰ χρόνια ἐκεῖνα—
Ἀπὸ τὸ Μάρτη μῆνα
Μὲ τὴν πρωτομηνιά.

—Πρῶτος νὰ πῆς ἐσύ,
—Τοῦ λένε—καὶ ν' ἀρχίσῃς,
Τὸ νοῦ σου, μὴ μεθῇς
Ἀπ' τὸ καλὸ κρασί!

Καὶ πίνει καὶ μιλιὰ . . .
Ρουφᾷ, κάτω καὶ κάτω,
Τὸ πῆγεν ὡς τὸν πᾶτο.
Δὲν ἄφηκε σταλιά.

Τ' Ἀπρίλη ἦρθε ἡ σειρά.
Στὴν κἀνούλα καθίζει
—Κι' ὁ Μάρτης τριγυρίζει,
Μὰ δὲν τὸ μαρτυρά.

—Βρὲ Μάρτη, βρὲ παιδί!
Σὰν εἶσαι τέτοιος, στάσου!
Θὰ φᾶς, μὰ τῆς χρονιάς σου,
Μὲ τοῦτο τὸ ραβδί.

Μὲ τὸ ραβδί γερά
Ἀπρίλης τὸν δέρνει,
Τὸ ἀξίωμα τοῦ παίρνει,
Τὸν βγάνει ἀπ' τὴ σειρά . . .

—Καὶ τώρα, ἀν στοχαστῇ
Τὰ πρῶτα μεγαλειά,
Πικρὴ μελαγχολία
Γιὰ λίγο τὸν κρατεῖ,

Χαλάει καὶ βροχή . . .
Ἀστράφτει, μπουμπουνίζει
Καὶ κλαίει καὶ φοβερίζει
Τὴ γῆ νὰ καταπιῇ.

Μὰ, ἀν θυμηθῇ καλὰ
Πὼς ἦπτε τὸ βαρέλι,
Τότες, πολὺ δὲ θέλει
Ν' ἀρχίσῃ νὰ γελά!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

νεται σωστὸς κύριος—μασκαρεμένος ὅμως, ὅπως ἡ κυρία του καὶ τὰ παι-
διὰ του.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἦταν ὅλοι με τῆς τουαλέττες τους, τοὺς ἔφερα γιὰ
βίβλια τὴν ψεύτικη γάτα πού στολίζει τὸ πιάνο μας. Εἶναι ἀπὸ πορσελά-
να, μεγάλη στὸ φυσικὸ κι' ἔχει ἓνα πολὺ νόστιμο μουτόκι. Ἡ Καλὴ
Μαμμά καὶ τὰ γατάκια τὴ χάθηκαν. Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος ὅμως, μόλις τὴν
εἶδε, ἀγρίεψε κι' ὅρμησε κατὰ πάνω της. Θὰ τὴν ἔσπασε καὶ θὰ τὴν
ἔσπαζε χωρὶς ἄλλο, ἀν τὸ πανταλόνι του δὲν συγκρατοῦσε τὴν ὁρμὴ του.
Προόφτασα νὰ τὸν τσακώσω καὶ νὰ τὸν βγάλω ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα. Στὰ
χέρια μου ἔκανε σὰ δαιμονισμένος. Τὸν ἄφησα καὶ τότε ἔφυγε, χάθηκε. . .

Σ' ας λίγο ἀκούσα τὸν μπαμπά νὰ φωνάζῃ:

—Δανάη! Τρέξε!

κάποιος εἶναι στὸ ντου-
λάπι μου!

Κατάλαβα, ἔτρεξα
καὶ τί νὰ ἰδῶ; Ὁ
Μὲγ' Ἀλέξανδρος, ἀ-
νάτοχος, ἀγριεμένος,
εἶχε κρυφθεῖ μέσα στὸ
ντουλάπι πού τὸ ἔκανε
ἀνω-κάνω. Τὸ παντα-
λόνι του κουρελιασμέ-
νο, τὸ κολλάρο του
τσαλακωμένο κι' ἡ γρα-

βάτα του ανάποδα! Ο μπαμπάς γελοῦσε τόσο πολύ, ὥστε στὸ τέλος θυμωσα, γιατί δὲν μᾶρσέει νὰ γελοῦν μὲ τὸν ἀγαπημένο μου Μέντ' Ἀλέξαντρο. Τότε ὁ μπαμπάς τοῦ ζήτησε συγγνώμη—φαντασθῆτε!—καὶ μ' ἐβοήθησε νὰ τὸν γδύσω. Τὸ καταφέραμε μὲ ἀρκετὸ κόπο καὶ μὲ κάμποσες νυχτιές στὰ χέρια τοῦ μπαμπά.

Ἀφοῦ ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τὰ ρούχα του, ὁ Μέντ' Ἀλέξαντρος ἡσύχασε, κι' ἄρχισε μάλιστα νὰ γουργουρίζῃ μακάρια, ἐνῶ ἐγὼ τοῦ χάιδευα τὴν ἀνακατωμένη κάπως γούνα του.

Ὁ μπαμπάς εἶπε πὼς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βασανίζουμε τὰ ζῶα καὶ πὼς δὲν πρέπει νὰ ντύνω τίς γάτες μου παρὸς ὅταν εὐχαριστοῦνται κι' ἐκείνες, ὅπως ἡ Καλὴ Μαμμά. Ἐτοί δὲν μασκώρεψα πιά τὸν Μέντ' Ἀλέξαντρο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ φύλλο 4 —

Ἄπ' ὅσα εἶπαμε, ἐξάγεται πὼς εἶτε συνίτηση κάνουμε, εἶτε ἐκθλίψη, οἱ στίχοι μετριοῦνται τὸ ἴδιο. Εἶτε δηλαδὴ

Ποὺ μὲ βιά μετροῦ τὴ γῆ
γράφουμε, εἶτε

Ποὺ μὲ βιά μετροῦε τὴ γῆ

πάντα ἔχουμε ἐπτασύλλαβο στίχο.
Ἐτοί κι' οἱ δύο αὐτοί :

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν ὄψη
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη

εἶναι τὸ ἴδιο ὀκτασύλλαβοι. Πολλοὶ ποιηταὶ προτιμοῦν νὰ βάζουν ἀπόστροφο, νὰ κάνουν ἐκθλίψη ὅπου μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἄλλοι προτιμοῦν νὰ φίνουν καὶ τὰ δύο φωνήεντα, γιὰ νὰ προφέρουνται σὰν ἓνα, νὰ γίνεταὶ συνίτηση. Ἀλλὰ πὺδ μεστός, πὺδ πλούσιος, πὺδ μουσικός εἶναι ὁ στίχος πὺδ ἔχει συνίτησεις. Νὰ ἓνας στίχος πὺδ δὲν χρειάστηκε οὔτε ἐκθλίψη οὔτε συνίτηση, ὅπως κι' αὐτὸ τυχαίνει συχνά (κι' ἀπὸ πολλοὺς μάλιστα ἐπιδιώκεται) :

Ἡ δύναμή σου πέλαος, ἡ θέλησή σου
[βράχος.

Νὰ ἄλλοι δύο μὲ ἐκθλίψη καὶ μὲ συνίτηση :

Ἄν γιὰ τὰ πόδια σου, καλή, κι' ἂν γιὰ τὴν
[κεφαλή σου,
Κρίνους ὁ λίθος ἔβγαζε, χρυσὰ στεφάνια ὁ
[ἥλιος

Διαβάστε καὶ τὸν δεύτερο μὲ ἐκθλίψη :

Κρίνους ὁ λίθος ἔβγαζε, χρυσὰ στεφάνια ὁ
[ἥλιος

ὀρισμένως δὲν εἶναι τόσο ὠραῖος, ὅσο ὅταν τὸ νια-ο προφέρεται σὰ μὴ συλλαβή, ὅταν γίνεταὶ συνίτηση.

Οἱ περισσότεροι στίχοι τοῦ Σολωλοῦ ἔχουν συνίτησεις. Μὰ καὶ ὅλων τῶν δοκίμων ποιητῶν, προπάντων τῶν Ἑπτανησίων.

Κι' ἡ χασμωδία πὺδ λένε, τί εἶναι;

ΧΑΣΜΩΔΙΑ

Ὅταν στὸ στίχο μὴ λέξη τελειώ-νῃ μὲ φωνήεν (ἢ δίφθογγο), κι' ἀκολουθεῖ ἄλλη πὺδ ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ φωνήεν, καὶ τὰ δύο αὐτὰ φωνήεντα δὲν μποροῦν νὰ προφερθοῦν σὰν ἓνα, δηλαδὴ νὰ γίνῃ συνίτηση, (γιατὶ τότε θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὸ στίχο μὴ συλλαβή), τότε λέμε πὺδ ὑπάρχει χασμωδία. Παραδείγματος χάρι :

Χιόνι ἐπεσε πολὺ,
Κάνει κρύο στὴν αὐλή
Κοκκινίζει ἡ μύτη μου
Τρέχω εἰς τὸ σπίτι μου

Στὸν πρῶτο στίχο ἔχουμε Χιόνι Ἐπεσε. Τὰ Ι καὶ τὸ Ε δὲν μποροῦν νὰ προφερθοῦν μαζί, γιατί πρέπει νὰ ποτελοῦν δύο συλλαβές γιὰ νὰ ἔχη ὁ στίχος ἑπτὰ, ὅπως κι' οἱ λοιποί. Ἄρα ὑπάρχει χασμωδία. Στὸ δεύτερο στίχο χασμωδία δὲν ὑπάρχει, γιατί ὅπου μὴ λέξη τελειώνει μὲ φωνήεν ἀκολουθεῖ ἄλλη πὺδ ἀρχίζει ἀπὸ σύμφωνο: κἀνΕΙ ΚρύΟ ΣτὴΝ Αὐλή. Στὸν τρίτο στίχο ἐπίσης δὲν ὑπάρχει χασμωδία, γιατί νὰ μὲν ἔχουμε κοκκινίζειΕΙ Η, ἀλλὰ τὰ δύο φωνήεντα προφέρουνται σὰν ἓνα, δηλαδὴ γίνεταὶ συνίτηση, καὶ πάλι ὁ στίχος ἔχει ἑπτὰ συλλαβές (ὅπως κι' ἂν γινόνταν ἐκθλίψη: κοκκινίζει' ἡ μύτη μου). Στὸν τέταρτο, τέλος, ἔχουμε Τρέχω ΕΙς, δύο φωνήεντα πὺδ κάνουν δύο συλλαβές, ἄρα χασμωδία.

Καὶ στὸν πεζὸ λόγο, ὅταν συμβαί-νῃ νὰκολουθοῦν δύο συλλαβές ἀπὸ φωνήεντα (ἢ ἀπὸ δίφθογγους), γίνε-ται ἐπίσης χασμωδία. Ἀλλὰ στὸν πεζὸ λόγο οἱ συλλαβές δὲν εἶναι με-τρημένες, ἐπομένως μποροῦμε, δια-βάζοντας, νὰ προφέρουμε τὰ δύο φωνήεντα σὰν ἓνα, δηλαδὴ νὰ κάνουμε συνίτηση, χωρὶς νὰ λείπῃ γι' αὐτὸ συλλαβή. Π: χ: πῆγε ὁ νέος ὡς τὴν πόρτα. ὅταν διαβάζουμε, τὸ ΓΕ Ο τὸ προφέρουμε σὰ ΓΙΟ, κι' ἔτσι ἀπο-φεύγουμε τὴ χασμωδία. Αὐτὸ, στὸν

πεζὸ λόγο, προπάντων στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, γίνεταὶ κάθε στιγμὴ, ὅπως καὶ στὴν κοινὴ ἐμιλία. Ὅταν π: χ: λέμε φεύγω Ἀπόψε, ἔρχομαι Αὐ-ριο κτλ. κάνουμε ἄπλως συνίτηση καὶ, χάρις σ' αὐτὴ, δὲν αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη, γιὰ νὰποφεύγουμε τὴν πάντα ὀχληρὴ στὸ αὐτὸ χασμωδία, νὰ κάνουμε ἐκθλίψη: φεύγ' ἀπόψε (πὺδ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ καὶ γιὰ φεύγα ἀπόψε) ἢ ἔρχομαι αὐριο.

Οἱ ἀρχαῖοι, πὺδ δὲν ὑπέφεραν τὴ χασμωδία, ἐφρόντιζαν πάντα, στὸν πεζὸ λόγο, ὅταν ἡ μὴ λέξη τελειώ-νε μὲ φωνήεν, ἢ ἄλλη νάρχιζῃ ἀπὸ σύμφωνο, καὶ τὰνάπαλιν, ἔκτος ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἐκθλίψη. Π: χ: «οὐχ' ὁ πολλ' εἰδὼς ἄλλ' ὁ χρόιου» εἰδὼς ἐστὶν ὁ σοφός». Ἐδῶ, χάρις στὴς ἐκθλίψεις, δὲν ὑπάρχει χασμω-δία. Ἰδέστε ὅμως τὴν ἀρχὴ τῆς «Κύ-ρου Παιδείας» τοῦ Ξενοφῶντος: «Δα-ρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες δύο, πρεσβύτερος μὲν Ἄρτα-ξέρξης, νεώτερος δὲ Κύρος». Καμ-μὴ χασμωδία, μὰ καὶ καμμὴ ἐκθλι-ψη. Τὸ ἴδιο καὶ στὸν «Εὐαγγέλιον» τοῦ Ἰσοκράτη: «Ὅρων, ὦ Νικόκλεις, τιμῶντα σε τὸν τάφον τοῦ πατρός, οὐ μόνον τῷ πλήθει καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπιτερομένων...». Ὁ ρήτορας σχημάτισε ἔτσι τὴν περίοδό του, ὥ-στε κάθε τελικὸ φωνήεν νὰ τὸ ἀκο-λουθῇ ἀρχικὸ σύμφωνο καὶ τὰνάπα-λιν. Ἄλλος, πὺδ δὲν θὰ τὸν ἐνοιαζε γιὰ χασμωδίες—δηλαδὴ λιγώτερο μουσικός, λιγώτερο δόκιμος πεζογράφος—μποροῦσε νὰ γράψῃ: «Ὅρων σε, ὦ Νικόκλεις, τιμῶντα τὸν τάφον τοῦ πατρός», ὁπότε θὰ εἴχαμε οΕΩ—χασμωδία.

Οἱ ποιηταὶ μας, κι' οἱ δόκιμοι ἀ-κόμα, συχνότατα κάνουν χασμωδίες. Νὰ ἓνα τετράστιχο ἀπὸ νεανικὸ ποίη-μα τοῦ Παλαμά:

Ταῖγρω του νεῖτα περνοῦν χαρῶπά,
Μιλοῦν, ζευγαρώνουν, γελοῦνε οἱ ἄλλοι,
Κι' ἐκεῖνος σπαταλεῖ ὄρεος κι' ἀκκουμπᾷ
Στὸ χέρι ἀπάνω γλυκὰ τὸ κεφάλι.

Ὅπου ὑπάρχει χασμωδία θὰ βάλω ἓνα Ν. Κι' ἔτσι θὰ ἴδῃτε πόσες ἔχει τὸ τετράστιχο:

Ταῖγρω του νῆτα περνοῦν χαρῶπά,
Μιλοῦν, ζευγαρώνουν, γελοῦνε οἱ ἄλλοι.
Κι' ἐκεῖνος σπαταλεῖ ὄρεος κι' ἀκκουμπᾷ
Στὸ χέρι ἀπάνω γλυκὰ τὸ κεφάλι.

Σήμερα ὁ Παλαμάς δὲν κάνει καμ-μὴ χασμωδία. Τὶς ἀποφεύγει ὅλες μὲ συνίτησεις κι' ὁ στίχος του εἶναι πάντα γεμάτος:

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. Ξ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΕ-ΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

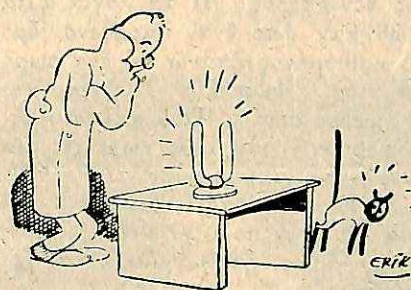
Δίχως ἄλλο ἂν σηκωνόταν σήμερα ἀπὸ τὸν τάφο του ὁ παππούς μας, πὺδ ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν πέρασε μὲ τὸ φῶς τοῦ λυχναρίου καὶ ἔβλεπε τίς προσόδους τοῦ σημερινοῦ φωτισμοῦ δὲν θὰ πίστευε τὰ μάτια του καὶ θὰ νόμιζε πὺς ὄνειρευόταν. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ σημερινὴ γενεὰ ἀκόμη ὁ φω-τισμὸς ἐπῆρε μέσα στὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια μὴ καταπληκτικὴ ἐξέλιξη, πὺδ τὴν παρακολουθήσαμε μοναχοὶ μας.

Σὲ πολλὲς ἐπαρχιακὲς πόλεις φω-τίζονται καὶ σήμερα ἀκόμη μὲ πε-τρέλαιο καὶ μὲ οἰνόπνευμα. Στὴν Ἀ-θήνα ὡς πρὸ εἴκοσι ἐτῶν τὰ περισ-σότερα σπίτια φωτίζονταν μὲ γαζ. Κατόπιν γενικεύθηκε ὁ ἡλεκτρισμὸς, μὰ κατὰ τὰ χρόνια τοῦ πολέμου καὶ ὡς τώρα τελευταῖα ἀκόμη, τὰ μηχανήματα λειτουργοῦσαν τόσο ἄσχημα, πὺδ οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι μαζί μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ ἀνάβαν κάθε βράδυ καὶ... σπερματόετα. Τώρα καὶ στὴν Ἀθήνα καὶ στὶς περισσότερες ἐπαρ-χιακὲς πόλεις ἔχουμε ἀπλετο ἡλε-κτρικὸ φῶς καὶ μπορεῖ κανεὶς καὶ τὴ νύχτα νὰ ἐργασθῇ, νὰ γράψῃ ἢ νὰ μελετήσῃ τόσο καλὰ ὅσο καὶ τὴν ἡμέρα.

Ἡ πρόοδος ὅμως δὲν σταματᾷ εἰς ἔδω. Κάθε μέρα οἱ τρόποι τοῦ φω-τισμοῦ τελειοποιοῦνται ὅλο καὶ πε-ρισσότερο. Ὡς τώρα γιὰ νὰ φωτίσου-με τὸ σπίτι μας, τὸ μαγαζὶ μας, τὴν βιτρίνα μας, χρησιμοποιοῦσαμε τὸ γνωστὸ ἡλεκτρικὸ λαμπτήρα, αὐτὸν πὺδ τὰ βιβλία τῆς Φυσικῆς σας ὀνο-μάζουν «λυχνία τοῦ Ἐδισσων», ἀλλὰ φυσικὰ τελειοποιημένον. Σήμερα στὴν Εὐρώπῃ ὁ ἡλεκτρικὸς αὐτὸς λαμ-πτήρας πὺδ ἔχει σχῆμα ἀχλαδιοῦ κοντεῦει νὰ καταργηθῇ καὶ νὰ ἀντι-κατασταθῇ ἀπὸ τὸν ἡλεκτρικὸ κύλιν-δρο πὺδ εἶναι πολὺ πὺδ βολικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὠραῖος. Τουλᾶχιστον στὴν μεγάλη ἐκθεση τοῦ Φωτισμοῦ, πὺδ ἔγινε τὸν περασμένο Δεκέμβριο στὸ Παρίσι, δὲν ἔβλεπε κανεὶς παν-τοῦ παρὰ ἡλεκτρικοὺς κυλίνδρους, σὲ ὅλες τίς δυνατὲς χρησιμοποιοῦσεις. Τὰ διάφορα ἐργαστήσια ἀντὶ νὰ κάνουν μικροὺς ἡλεκτρικοὺς λαμπή-ρες κάνουν κυλίνδρους στενοὺς καὶ μακρουλοὺς, πὺδ τὸ μακρὸς τους μπο-ρεῖ νὰ φτάσῃ ὡς ἓνα μέτρο. Οἱ κύ-λινδροι αὐτοὶ δὲν γίνονται μόνον ἱ-σομέτρα χωρὶς νὰ πέφτῃ τὸ φῶς στὰ μάτια κανενός. Ἄν βγῇτε σήμερα τὸ

νῖα ἢ ἡμικύκλιο ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο.

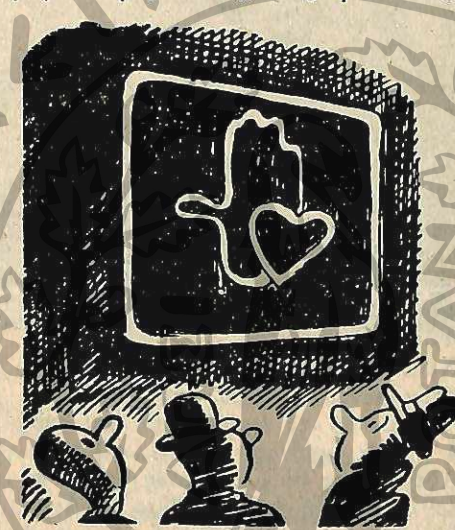
Μπορεῖ κανεὶς κιάλας νὰ τοὺς το-ποθετήσῃ σὲ διαφόρους συνδυασμοὺς ὥστε νὰ κάνουν πὺδ διακοσμητικὴ ἐντύπωση. Τοὺς βάζει ἀράδα-ἀράδα στὶς γωνίες τοῦ ταβανιοῦ ἢ στὰ διά-φορα σημεῖα τοῦ τοίχου. Μπορεῖ ἀ-κόμη νὰ τοὺς βάλῃ καὶ γύρω-γύρω

— Πῶ, πῶ, τί «ψυχρὸν» πὺδ εἶναι αὐτὸ τὸ φῶς!

στὶς πόρτες ἢ στὰ παράθυρα ἢ στοὺς καθρέφτες. Ἐτοί καθέννας μπορεῖ νὰ φωταγωγήσῃ τὸ σπίτι του σύμφωνα μὲ τὸ ἀτομικὸ του γούστο καὶ νὰ δώσῃ στὸ σπίτι του ἢ στὸ κατάστη-μά του ἓναν ἀέρα ἐντελῶς δικό του.

Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ στὶς μεγαλύτερες πόλεις, τοὺς φωτεινοὺς

Χάρης στὴν «φωσφοροζωγραφικὴ» θὰ γίνονται ὠραιότερες ἀνέξοδες ρεκλάμες. (Σελ. 66, στ. α')

κυλίνδρους τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ὥρα γιὰ νὰ φωτίσουν τίς βιτρί-νες τῶν καταστημάτων. Τοὺς βάζουν γύρω-γύρω στὴν κορνίζα τίς βιτρίνας καὶ φωτίζεται ὅλη ὠραιότατα καὶ ισόμετρα χωρὶς νὰ πέφτῃ τὸ φῶς στὰ μάτια κανενός. Ἄν βγῇτε σήμερα τὸ

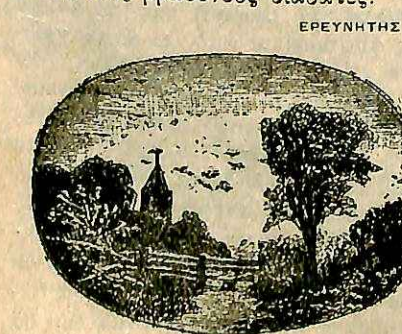
ἀπόγευμα ἔξω, κάνετε μὴ βόλτα στὰ μαγαζιά γιὰ νὰ τὸ ἴδῃτε καὶ μόνοι σας.

Ἡ τελειοποίησις ὅμως τοῦ φωτι-σμοῦ ἐπῆρε μὴ ἀλματικὴ ἐξέλιξη, χάρις σὲ μὴ τελευταία ἐφεύρεση, πὺδ μέσα σὲ ἐλάχιστα χρόνια διαδόθηκε σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμον. Ἡ ἐφεύρε-ση αὐτὴ εἶναι τὸ λεγόμενον «ψυχρὸν φῶς». Τὸ φῶς αὐτὸ παράγεται μὲ τὸν ἡλεκτρισμὸ βέβαια μέσα σὲ κυλίν-δρους, ὅπου ὅμως δὲν εἶναι περα-σμένο σῆμα ὅπως στοὺς κοινούς ἡ-λεκτρικοὺς λαμπτήρες, ἀλλὰ ἓνα ἀέ-ριο, πὺδ ἀνακαλύφθηκε τώρα τελευ-ταῖα καὶ ὀνομάστηκε «Νέον». Γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς σ' αὐτοὺς τοὺς λαμ-πτήρες ἀρκεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα χωρὶς νὰ ὑπερ-θερμάνῃ τὸ ἀέριο, οὔτε νὰ τρεσά-νῃ κἄν. Γι' αὐτὸ ἡ νέα ἐφεύρεση ὀ-νομάστηκε «ψυχρὸν φῶς» καὶ εἶχε ἀμέσως καταπληκτικὴ διάδοση ἐπει-δὴ τὸ ρεῦμα πὺδ ξοδεύει εἶναι λιγώ-τερο ἀπὸ τὸ μισὸ ἀπὸ ἔκείνο πὺδ ξο-δεύεται μὲ τὸ συνειθισμένο ἡλεκτρι-κὸ φῶς καὶ φυσικὰ στοιχίζει πολὺ φθηνότερα.

Ἐνα μονάχα εἶναι τὸ κακὸ τῆς νέας ἐφευρέσεως: Τὸ φῶς πὺδ πα-ράγει εἶναι μόνον χρωματιστὸ καὶ φυ-σικὰ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ φωτισμὸ ἀλλὰ μονάχα γιὰ ρε-κλάμες. Ὅσοι μένετε σὲ μεγάλες πό-λεις θὰ ἔχετε ἴδει τίς μεγάλες χρω-ματιστὲς ρεκλάμες πὺδ ἀνάβουν κάθε βράδυ στὰ κέντρα ἢ ἀπέξω ἀπὸ τὰ μαγαζιά καὶ ἔχουν τόσο ὠραῖα ζωη-ρὰ χρώματα κόκκινα ἢ πράσινα ἢ γαλάζια. Οἱ ρεκλάμες αὐτὲς γίνονται μὲ ψυχρὸν φῶς. Εἰδᾶτε ὅμως ποτέ σας ρεκλάμα σὲ ἄσπρο φῶς; Ὅχι βέβαια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ φωτίσῃ κανεὶς τὸ σπίτι του μὲ χρω-μα πρᾶσινο ἢ κόκκινο ἢ ὠραῖα καὶ τόσο πρακτικὴ αὐτὴ ἐφεύρεση δὲν εἶχε παρὰ περιορισμένην χρησιμο-ποίησι, ὡς πὺδ κάποιος σκέφθηκε νὰ σχηματίσῃ λευκὸ φῶς συνθέτον-τας ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα! Ὅπως ἐμάθατε στὴ Φυσικὴ σας τὸ ἄσπρο φῶς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑπτὰ χρώ-ματα τῆς Ἱριδος ἀνακατεμένα. Ἄν μὴ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου ἢ μὴ ὀποια-δήποτε ἀκτίνα ἀπὸ λευκὸ φῶς πε-ράσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ ἓνα πρίσμα, τότε «διαθλάται» δηλαδὴ τὰ χρώματα πὺδ τὴν ἀποτελοῦν παθαίνουν ἀποσύνθε-ση καὶ χωρίζονται. Μὲ τὸν ἴδιο λοι-πὸν τρόπο ἂν συνθέσῃ κατάλληλα κανεὶς αὐτὰ τὰ ἑπτὰ χρώματα θὰ πε-τύχῃ τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα καὶ θὰ

σχηματίσει λευκό φως. Όπερ έδει δείξει, όπως λένε και τα μαθηματικά θεωρήματα. Για την ώρα δεν έχουν γίνει παρά μόνο πειράματα, αλλά πέτυχαν σε απόλυτο βαθμό και έτσι φαίνεται πως το ψυχρόν φως θα είναι ο φωτισμός του μέλλοντος.

Και ένας άλλος τρόπος φωτισμού, που αυτός όμως δεν θα άρεση και τόσο ο' όσους φοβούνται το βράδυ και πιστεύουν στα φαντάσματα και στα στοιχειά: Μ' αυτόν όμως δεν φωτίζετε ένα δωμάτιο ή ένα οποιοδήποτε χώρο, αλλά κάνετε φωτεινό το αντικείμενο που θέλετε έσεις. Φθάνει να το αλείψετε με μια κινούργια χημική ουσία που έχει μέσα φωσφορο. Μόλις βρεθεί στο σκοτάδι το αντικείμενο αυτό θα αρχίσει να φωσφορίζει και να φέγγει δρόκληρο. Στην Έκθεση του Φωτισμού στο Παρίσι, που αναφέραμε και παραπάνω υπάρχει μια δρόκληρη αίθουσα όπου οι τοίχοι, οι κουρτίνες, τα κάδρα και τα έπιπλα λαμποκοπούν φαντασμαγορικά μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Το θέαμα αυτό είναι βέβαια ωραίο αν και κάπως ανατριχιαστικό, αλλά ή πρακτική χρησιμότης της «φωσφοροζωγραφικής», όπως ονόμασαν την καινούργια εφεύρεση είναι άλλη. Μπορεί κανείς να λείψει με το μύγμα αυτό τις έπιγραφές των δρόμων, ώστε να μπορούν να διαβάζονται στο σκοτάδι, τις πινακίδες που είναι τοποθετημένες στους δρόμους της έξοχης για να οδηγούν τους αυτοκινητιστάς, τις ταμπέλες που κερώνονται στις πόρτες των σπιτιών με το όνομα του κάθε ένοίκου κ.τ.λ.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ANDERSEN

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

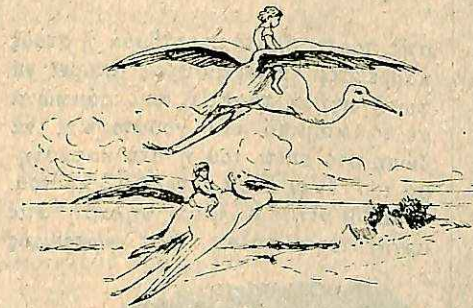
— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Γκουίλλερί, γκουίλλερί, πότε θα έρθει ή Άνοιξη; Άργεί πολύ ακόμη;

— Άργεί πολύ ακόμη! άντήχησε μέσα στον παγωμένο κάμπο.

Η φωνή έρχόταν από ένα ύψωμα πέρα μακριά σκεπασμένο δρόκληρο από το χιόνι. Ήταν ο αντίλαλος που τους τον έφερνε: Ή τα λόγια αυτά είπώθηκαν από έναν παράξενο γέρο που καθισμένος επάνω ο' ένα σωρό από χιόνι άφηφουσε τον άνεμο και την κακοκαιρία. Ήταν κατάλευκος, και φορούσε, σαν τους χωριάτες μια χοντρή και μακριά κάπα από άσπρο μαλλί. Είχε κατάσπρα μαλλιά και γένια και ήταν πολύ χλωμός. Τα μάτια του όμως ήταν γαλανά και γεμάτα φως.

— Ποιός είναι αυτός ο γέρος εκεί κάτω; ρώτησαν τα σπουργίτια.

«Επάνω στη ράχη κάθε πελαργού ήταν καθισμένο ένα παιδάκι» (Σελ. 66, στ. γ')

— Έγώ τον ξέρω ποιός είναι, είπε ένας γέρος κόρακας σκαλωμένος επάνω στα κάγκελα ενός φράχτη και που καταδέχθηκε να μιλήσει στα σπουργίτια για να τους δείξει πόσο καλά πληροφορημένος ήταν. Ξέρω ποιός είναι αυτός ο γέρος. Είναι ο Χειμώνας, ο ίδιος ο Χειμώνας του περασμένου χρόνου. Δεν επέθανε, μ' όλο που το ήμερολόγιο λέει πως ο παλιός χρόνος πέθανε και πάει. Αυτός όμως θα μείνει εδώ όπου να έρθει ή μικρή βασιλοπούλα ή Άνοιξη. Ναί για την ώρα ο Χειμώνας, ο Χειμώνας της περασμένης χρονιάς ζει και βασιλεύει ακόμη εδώ.

Πέρασαν έτσι δυο τρεις βδομάδες. Η παγωμένη λίμνη ήταν σκληρή και γυαλιστερή κι' έμοιαζε σαν μια πελώρια πλάκα από πηγμένο μολύβι. Όλο τον κάμπο τον βράιαναν οι πυκνές και παγερές όμίχλες. Καμιά φορά τη νύχτα τα σπουργίτια έβλεπαν τον γέρο Χειμώνα να περνάει από τον παγωμένο κάμπο σαν ένα

κάτασπρο φάντασμα. Τα μεγάλα μαύρα κοράκια πετούσαν σε μακριές σειρές. Η φύση όλη έμοιαζε σαν να κοιμόταν, και να που έξαφνα μια άχτιδα ήλιου ξεγλύστρησε και έπασε επάνω στη λίμνη και την έκανε να γυαλοκοπήσει σαν μαλαμοκαπνισμένη. Το χιονένιο πάπλωμα που σκέπαζε όλο τον κάμπο και το ύψωμα δεν ήταν τόσο σκληρό και γυαλιστερό όπως πρώτα, μ' όλο που ο άσπρος γέρος ο Χειμώνας βρισκόταν πάντα καθισμένος στη θέση του με τη ματιά του καρφωμένη κατά το νοτιά. Δεν φαινόταν να καταλαβαίνει πως ο χιονένιος θρόνος του όσο πήγαινε και βούλιαζε στη γη και ότι έδω κι' εκεί ξεπρόδιναν φουντίτσες από χλωρό γρασιδάκι. Και όλες αυτές οι πράσινες φουντίτσες σκεπάζονταν στη στιγμή από τα σπουργίτια που τιτίβιζαν:

— Γκουίλλερί, γκουίλλερί, μήπως άραγε έρχεται ή Άνοιξη;

Η «Άνοιξη». Η φωνή αυτή άνηχοσε πάνω από τους κάμπους και τα λειβάδια ανάμεσα στα σκιερά δάση όπου ή πράσινη μουσκούλη γυάλιζε ακόμη στους γέρικους κορμούς των δένδρων. Και από το Νοτιά έφτασαν πετώντας οι δυο πρώτοι πελαργοί.

Επάνω σε κάθε πελαργού τη ράχη ήταν καθισμένο από ένα χαριτωμένο παιδάκι. Το ένα ήταν άγρό και το άλλο κοριτσάκι. Έστειλαν και τα δυο τους στη γη ένα φίλημα με τα χεράκια τους ο' για χαιρετισμό

και κατέβηκαν από τα φτερωτά τους άλογα. Παντού όπου πατούσαν τα ποδαράκια τους ξεφύτρωναν από το παγωμένο χώμα τριανταφυλλίες και άσπρες άνεμόνες. Πιασμένα χέρι με χέρι πήγαν κοντά στον γέρο Χειμώνα τον άγκάλιασαν τρυφερά κι' άκούμπησαν τα κεφαλάκια τους στο στήθος τους. Και τη στιγμή εκείνη και αυτές και εκείνα και όλος ο τόπος γύρω τους σκεπάστηκαν με μια πυκνή όμίχλη, βαρεία και σκοτεινή που τύλιξε τα πάντα σαν ένας πυκνός πέπλος. Σιγά, σιγά σηκώθηκε άερας. Όσο πήγαινε δυνάμωνε και στο τέλος χύμηξε οδρύλζοντας και έδιωξε την όμίχλη, και σε λίγο έλαμψε ο ήλιος στον ούρανό. Ο γέρο Χειμώνας είχε χαθεί και τα ωραία παιδιά που έφερναν μαζί τους την άνοιξη κάθθηκαν στο θρόνο της καινούργιας χρονιάς.

('Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ούτε τί περιείχαν τα βαρέλια εκείνα ήξεραν, ούτε γιατί πήγαιναν να τα θάψουν ο' εκείνο το νησάκι. Αλλά δεν ήταν δική τους δουλειά και δεν άνησυχούσαν καθόλου. Ναυτες συνηθισμένοι στην πειθαρχία, έκτελούσαν τις διαταγές ο' νευρόσπαστα και ποτέ δεν ρωτούσαν το γιατί.

Ο Καμύλκ-πασάς κι' ο πλοίαρχος Ζο πήραν θέση στην πρόμη της μαούνας που έφθασε στο νησάκι με λίγες κουπιές.

Επρόκειτο τώρα να διαλέξουν το κατάλληλο μέρος, ούτε πολύ κοντά ο' ακρογιάλι που θα το χτυπούσαν τα κύματα στις μεγάλες τρικυμίες της Ίσημερίας, ούτε πολύ ψηλά, όπου μπορούσε να γίνη καμιά κατάρρευση. Και το μέρος αυτό βρέθηκε ακριβώς στη βάση ενός απότομου βράχου σε μιά από τις άκρες του νησιού που έβλεπαν προς τα νοτιοανατολικά.

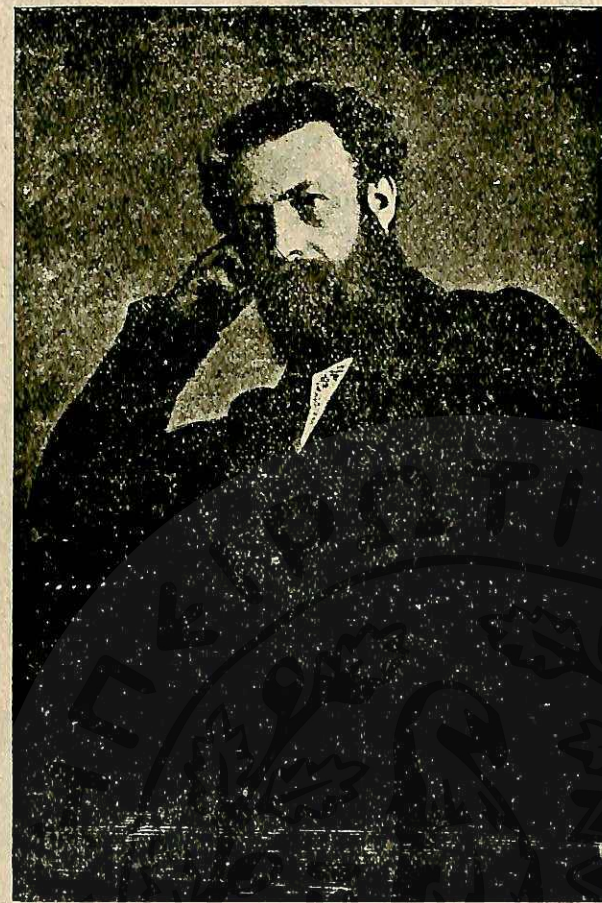
Οι ναύτες ξεφόρτωσαν τα βαρέλια και τα έργαλεία κι' άρχισαν να σκάβουν στο μέρος που τους είχαν δείξει. Η έργασία ήταν δύσκολη. Είναι πολύ σκληρή ύλη ο κρυσταλλικός πυρίτης. Όσο τον έσπαζαν οι λoστοί, οι ναύτες μάζευαν τα κομμάτια που τινάζονταν έδω κι' εκεί, για να σκεπάσουν μ' αυτά το λάκκο, αφού θα έβαζαν μέσα τα βαρέλια. Χρειάστηκαν δυο ολάκερες ώρες για να κάμουν ένα δρυγμα βαθύ έξη πόδια και πλατύ άλλα τόσα — άληθινά τάφο, όπου τον ύπνο ενός νεκρού δεν θα τον τράντε ποτέ ο θόρυβος της τρικυμίας.

Ο Καμύλκ-πασάς στεκόταν παράμερα σκεπτικός και λυπημένος... Μήπως συλλογιζόταν αν δεν θα έκανε καλά να έαπλωθη κι' αυτός στο πλάι του θησαυρού του, για να κοιμηθι τον αιώνα ύπνο; Κι' άληθινά, θα έβρισκε ασφαλέστερο άσυλο κατά της κακίας και της άδικίας των ανθρώπων.

Άμα κατέβασαν τα βαρέλια στο λάκκο, τ' αόταξε για τελευταία φορά. Τη στιγμή εκείνη ο πλοίαρχος Ζο, βλέποντας τη θλιμμένη όψη του πασά,

συλλογίσθηκε μήπως θάνακαλούσε τις διαταγές του, μετανοιωμένος για την απόφασή, και ή άξανάπαιρνε τους θησαυρούς του, για να έξσκολληθή μαζί τους το ταξίδι;

Όχι. Μ' ένα νεύμα πρόσταξε τους ναυτες ναποτελειώσουν την έργασία. Ο πλοίαρχος τότε στερέωσε τα βαρέλια το ένα δίπλα στο άλλο, και

Ο Ιούλιος Βερν σε ηλικία τριάντα ετών

τα συγχόλλησε με κομμάτια από πυρίτη ανακατεμένα με λάσπη από υδραυλική άσβεστο. Σε λίγο σχηματίσθηκε μιά μάζα τόσο στερεή όσο κι' ο βράχος ο ίδιος του νησιού. Κι' έξσκολλήθηκαν να γεμίσουν το λάκκο με τσιμενταρισμένα πετραδάκια ως την επιφάνεια του έδάφους. Έτσι θάταν άδύνατο να ανακαλυφθι ποτέ το μέρος όπου θάφθηκε ο θησαυρός.

Όσο ήταν ανάγκη να κάμουν κι' ένα σημάδι, για να ξαναβρθι μιά μέρα τον τάφο του θησαυρού ο κάτοχός του. Έτσι, στην κάθετη πλαγιά του βράχου, που ύψωνόταν πίσω

από το λάκκο, ο λoστρόμος χάραξε μ' ένα σουγιά αυτό το μονόγραμμα:

><

Ήταν τα δυο Κ του ένόματος Καμύλκ, όπως ο πασάς τα είχε και στη σφραγίδα του.

Δεν υπήρχε λόγος να παρατείνουν τη διαμονή τους στο νησάκι. Το θησαυροφυλάκιο ήταν πιά κλεισμένο και σφραγισμένο. Ποιός μπορούσε να το ανακαλύψι στο άγνωστο εκείνο μέρος και να το ληστέψι; Κανένας!

Αν ο Καμύλκ κι' ο Ζο έπαιρναν — αυτό το μυστικό στον τάφο, μπορούσε ναρθθι κι' ή συντέλεια του κόσμου χωρίς ποτέ να φανερωθθι.

Ο λoστρόμος μπαρκάρησε τους άνθρώπους του, ενώ ο πασάς κι' ο καπετάνιος είχαν καθήσει ο' ένα βραχάκι της παραλίας. Σε λίγο ή βάρκα γύρισε και τους πήρε.

Η ώρα έντεκα και σαράνταπέντε, ο καιρός λαμπρός, στον ούρανό ο' ένα σουννεράκι. Σ' ένα τέταρτο ο ήλιος θα περνούσε από το μεσημβρινό κι' ο καπετάνιος έστησε τον έξάντα του για να πάρη το μεσημβρινό ύψος. Το πήρε, το συνδύασε με την πρωινή του παρατήρηση, έκαμε τους άναγκαίους υπολογισμούς και κατόρθωσε να προσδιορίση τη γεωγραφική θέση του νησιού κατά προσέγγιση το πολύ μισού μιλλίου, δηλαδή μ' όλη τη δυνατή ακρίβεια.

Αφού τελείωσε αυτή την έργασία, έτοιμάσθηκε να βδθι πάλι στη γέφυρα, όταν μπήκε στην καμπίνα του ο Καμύλκ.

— Τελείωσες; ρώτησε.

— Μάλιστα, Έξοχότατε.

— Δός μου.

Ο πλοίαρχος τού έδωσε το χαρτί με τους άριθμούς. Ο πασάς τους διάβασε προσεχτικά, ο' να έθελε να τους χαράξθι στο νεο του, να τους κρατήση στη μνήμη του για πάντα.

Να φυλάξθι καλά αυτό το χαρτί, είπε ύστερα. Άλλά το ήμερολόγιο του πλοίου, που σημειώνεις το δρόμο μας δεκαπέντε τώρα μήνες;..

— Το ήμερολόγιο αυτό, Έξοχότατε, δεν θα το ίδθι ποτέ κανένας.

— Και για να είμαστε βέβαιοι, να το καταστρέψθι άμέσως.

— Μάλιστα, Έξοχότατε!

Ο πλοίαρχος πήρε το ήμερολό-

γιο, τὸ ἔσχισε κι' ἔκαψε τὰ κομμάτια στὴ φλόγα ἐνὸς φαναριοῦ.

Τὸ βρῖκι, ἔμεινε ἡγκυροβολημένο ὡς τὶς πέντε τὸ βράδυ. Ὁ πλοίαρχος εἶδε πολλὰ σὺννεφα στὴ δύση, φοβήθηκε καμμιὰ τρικυμία γιὰ τὴ νύχτα, κι' ἔκρινε καλὸ νάπομακρυνθῇ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ γρηγορώτερο. Σήκωσαν ἀμέσως τὰ πανιά καὶ τὸ βρῖκι ξεκίνησε πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

Ὁρθίος στὴν πρύμνη, ὁ Καμύλκ-πασὰς κοίταζε τὸ νησάκι, ὅσο φαίνονταν ὁ ὄγκος του στὸ μισόφωτο τοῦ δειλινοῦ. Ἐπειτα τὸ σὺμπλεγμα ἔκλεινε τῶν βράχων, σκεπάσθηκε ἀπὸ τὴ βραδυὰ καταχνιά. Ὁ πλοῦσιος ὅμως Αἰγύπτιος ἦταν τώρα βέβαιος πῶς, ἂν ᾔθελε, μπορούσε νὰ ξαναβρῇ τὸ ἄγνωστο νησάκι καὶ τὸν κρυμμένο θησαυρὸ του—ἐκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα σὲ χρυσάφι, διαμάντια κι' ἄλλους πολυτίμους λίθους...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ περασμένο Σάββατο ὁ μικρὸς Παυλάκης μοῦ εἰδείξε τὴν ἐκθεσὶν ποὺ εἶχε γράψει γιὰ τὸ σχολεῖο. Τούτους εἶχαν δώσει τὸ θέμα «Πῶς περάσατε τὶς γιορτές»; Κι' ὁ μικρὸς Παυλάκης τὸ «πραγματεύθηκε» ἀπάνω-κάτω ἔτσι:

«Ντρίγγ! ντρίγγ! Τὸ ρολόι, ἔμπω... Νομίζω πῶς θὰ πάω στὸ σχολεῖο, ὅπως καθεμέρα, ἀλλὰ θυμῶμαι πῶς εἶναι παρμονὴ Χριστουγέννων κι' ἀρχίζουν οἱ διακοπές. Τί χαρὰ μου! Δεκαπέντε ἡμέρες, ὡς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, θὰ μείνω στὸ σπίτι. Χριστοῦγεννα, Πρωτοχρονιά, Θεοφάνεια. Πόσες γιορτές, πόσες χαρές, πόσες διασκεδάσεις! Ἀ, θὰ περάσω ὥραϊα! Καὶ πραγματικῶς...»

Ἡ ἐκθεσὶν ἐξακολουθεῖ. Ὁ μικρὸς Παυλάκης διηγεῖται πῶς ἐπισκέφθηκε τὰ μαγαζιά, πῶς ἔκοψε με τοὺς δικούς του τὴ βσιλόπηττα, πῶς πῆγε σὲ δυὸ «Δέντρα»—πεῦκα, ὅχι ἔλατα, γιὰ αὐτὰ φέτος ἦσαν ἀπαγορευμένα—πῶς ἔκαμε, ἢ μάλλον τοῦ ἔκαμαν, «Δέντρο» καὶ στὸ σπίτι, τέλος πῶς πῆγε οἰκογενειακῶς στὸ Ἄργος με τὸ σιδηρόδρομο—ἐκδρομὴ μὲς ὁλόκληρης ἡμέρας—κι' ἔτσι «πέρασε ὥραιότατα».

— Πῶς σὰς φαίνεται λοιπὸν ἡ ἐκθεσὶν μου; με ρώτησε ὕστερα.

— Καλῇ, τοῦ εἶπα. Μόνο σύντομη

τὴ βρῖσκω. Μποροῦσε νὰ γράψης περισσότερες λεπτομέρειες. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Κι' ἡ σύντομία εἶναι προτέρημα.

— Μάλιστα, μοῦ λέει. Ἔτσι σύντομη τὴν ἔγραψα καὶ πέρου καὶ πῆρα ἄριστα.

— Μὰ πέρου ἦσουν μικρότερος, παρατηρεῖ ὁ ἀδερφὸς τοῦ Παυλάκη· φέτος θάθελαν νὰ γράψης πιδ πολλὰ.

— Εἶναι ἀρκετά, ἐπιμένει ὁ Παυλάκης· καὶ νὰ ἰδῆς ποὺ πάλι θὰ πάρω ἄριστα.

— Καλὰ, Κυριακὴ κοντὴ γιορτὴ. Ἡ μάλλον Τετάρτη...

Ἡ ἐκθεσὶν, φυλάχθηκε μ' ἐλπίδες. Ἀλλάξαμε ὀμίλια. Καὶ σὲ λίγο ρώτησα:

— Αὔριο Κυριακὴ... τί θὰ κάμετε, ποῦ θὰ πάτε;

— Στὸ Ἄργος με τὸ σιδηρόδρομο. Θὰ φύγουμε τὸ πρωῒ καὶ θὰ γυρίσουμε τὸ βράδυ.

— Πάλι; Μὰ δὲν πῆγατε;

— Ὁχι! αὔριο θὰ πάμε.

— Μπᾶ! Μὰ τί γράφεις λοιπὸν στὴν ἐκθεσὶν σου;

— Ναι. ἔγραψα πῶς πῆγαμε γιὰ τὴν θὰ πάμε. Εἶναι ἀποφασισμένο. Ἀφοῦ ἔχουμε βγάλει καὶ τὰ εἰσιτήρια.

— Κι' ἂν συμβῇ τίποτα καὶ δὲν πάτε;

— Τί νὰ συμβῇ; Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ, θὰ πάμε!

— Ἀν εἶναι μεγάλη κακοκαιρία; ἂν γίνῃ ἀπόψε πλημμύρα καὶ διακοπὴ ἢ συγκοινωνία; ἂν γίνῃ σεισμός;

— Ἐ, τότε τὸ σόβω!

— Ὡστε τὸ ἔγραψες ἐκ τῶν προτέρων. Ὡς γεγονός, ποὺ λένε, τετελεσμένον...

— Φυσικά! Δὲν μπορούσα νὰ γράψω τὴν ἐκθεσὶν μου τὴν τελευταία στιγμὴ. Ἡθελα νὰ τὴν ἔχω ἑτοιμὴ καὶ νάμαι ἥσυχος. Ἐγραψα λοιπὸν ὅσα ἔγιναν ὡς χτές, κι' αὐτὰ... ποὺ θὰ γίνῃ αὔριο.

Σκέφθηκα πῶς ὁ μικρὸς Παυλάκης εἶχε δίκιο. Ὅταν ἓνα πρᾶγμα εἶναι ἀποφασισμένο καὶ πρόκειται ἀφεύκτως νὰ γίνῃ, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ γράψῃ κι' ἐκ τῶν προτέρων, τουλάχιστο στὴν ἐκθεσὶν του. Εἶναι τόσο σπάνιο, τόσο δύσκολο νὰ μὴν γίνῃ! Οὔτε μὴ φορά στίς χιλίες. Ἐ, βέβαια, δὲν γίνονται καθεμέρα σεισμοὶ καὶ πλημμύρες—ὅπως εἶπα στὸν Παυλάκη—οὔτε εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς σήμερα καλὰ καὶ νὰ ξυπνήσῃ αὔριο ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ πάῃ ἐκδρομὴ...

Καὶ θυμήθηκα τὶς ἐφημερίδες. Ἐρετε πόσες φορές, γιὰ ἓνα πρᾶγμα ποὺ θὰ γίνῃ, γράφουν πῶς ἔγινε; Ὁ μικρὸς Παυλάκης τουλάχιστο ἔγραψε

ἀπλῶς πῶς πῆγε στὸ Ἄργος καὶ πέρασε ὥραϊα χωρὶς καμμιὰ λεπτομέρεια. Οἱ ἐφημερίδες ὅμως περιγράφουν πολλὰς φορές ἐκ τῶν προτέρων μὴ τελετὴ, μὴ γιορτὴ, παράστασι, μετὰ τὴς δυνατός λεπτομέρειες! Ἡ ἀνάγκη νὰ προφτάσουν τὴν εἰδηση, νὰ φανοῦν ἐνήμερες, τὶς κάνει νὰ φαντάζονται καὶ νὰ γράφουν. Ἀξάφνα μὴ πανηγυρικὴ συνεδρίασὴ τῆς Ἀκαδημίας ποὺ θὰ γίνῃ στίς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα, ὁ συντάκτης τῆς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, γιὰ νὰ προφτάσῃ, τὴν περιγράφει ἀπὸ τὶς ἔντεκα τὸ πρωῒ, δηλαδὴ πέντε ὁλόκληρες ὥρες πρὶν γίνῃ. Καὶ νὰ ἰδῆτε σπανιώτατα πέφτει ἔξω. Γιατί ἡ συνεδρίασὴ πάντα γίνεται κατὰ τὸ πρόγραμμα, ποὺ ἔχει ὁπ' ὅφιν του ὁ συντάκτης, καὶ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ γράψῃ πῶς ἦταν κι' ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἐνῶ αὐτὸς ἔτυχε νὰ ἐμποδισθῇ καὶ νὰ μὴν πάῃ... Πιδ ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ θεατρικὲς παραστάσεις. Ὁ συντάκτης, γιὰ νὰ προφτάσῃ τὸ πρωῒ, μπορεῖ νὰ γράψῃ ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ πῶς τὸ ἔργο καταχειροκροτήθηκε, ἐνῶ τὸ ἔργο στὸ θέατρο, κατὰ τὰ μετάνυχτα, ἔτυχε νὰ... σφυριχθῇ.

Ὁ μικρὸς Παυλάκης, ἂν τύχαινε τίποτα καὶ δὲν πῆγαινε στὸ Ἄργος, —εὐτυχῶς δὲν ἔτυχε καὶ πῆγε—θὰ τὸ ἔσβυε ἀπὸ τὴν ἐκθεσὶν του καὶ θὰ τελείωνε. Ἡ δὲ ἔγραφε ὕστερόγραφον: «Τὴν Κυριακὴν εἶχαμε σκοπὸ νὰ πάμε στὸ Ἄργος ἀλλὰ ἔβρεχε πολὺ κι' ἀναβάλαμε τὴν ἐκδρομὴ». Μὴ ἐφημερίδα ὅμως ποὺ τυπώθηκε πῶς, πῶς μπορεῖ νὰ σόβῃ τὴν περιγραφὴ μὴς τελετῆς ποὺ ἀναβλήθηκε ἢ μὴς λεπτομέρειας ποὺ δὲν ἔγινε; Σὲ τέτοια περίπτωσι οἱ ἀναγνώστες θὰ γελοῦσαν πολὺ. Ὅπως γέλασαν μὴς φορές ὅσοι παραστάθηκαν σ' ἓνα ἀστεϊότατο ἐπεισόδιο μετὰ τὴν ποιητὴ Μαλακασίη: «Ἐνας φίλος του ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ διάλεξιν Ὁ Μαλακασίης βρεθῆκε νὰ πάῃ, ἤθελε ὅμως νὰ φανῇ καὶ πῶς πῆγε. Κάθησε λοιπὸν σ' ἓνα καφενεῖο, κοντὰ στὸ κατὰστημα ἔπου θὰ γινόταν ἡ διάλεξιν, κι' ἄμα εἶδε σὲ λίγο τὸν ὁμιλητὴ νὰ βγαίνει, σηκώθηκε μετὰ τὸν φίλον, ἀνακατεύθηκε μετὰ τοὺς φίλους ποὺ τὸν συνόδευαν, μὴ στιγμὴ τοῦ βγήκε μπροστὰ καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

— Νὰ σὰς συχαρῶ κι' ἐγώ, τοῦ εἶπε. Σύντομη ἢ ὀμίλια σὰς, μὰ θαυμάσια! μοῦ ἄρεσε πολὺ... — Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἀποκρίθηκε ὁ ὁμιλητής· ἀλλὰ μόνο ποῦ... ἀνεβλήθη.

Τί γκάφφα! Γέλασε κι' ὁ ἴδιος ὁ Μαλακασίης...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΡΡΩΣΤΗΣΕ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

Ἀρρωστωμένο στὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου

Ἀμ ρωτήσετε τὴ Μιμῇ, ποῖο εἶναι τὸ καλύτερο τῆς παιχνίδι, θὰ σὰς ἀπαντήσῃ πάντα: «ὁ μπαμπάς». Γιατί κανένα ἄλλο παιχνίδι δὲν ἔχει τὴ μαχητικὴ δύναμη νὰ μεταμορφώνεται σὲ χίλια τόσα παιχνίδια. Πότε νὰ εἶναι ἓνας γελαστός κοῦκλος μετὰ μᾶτια γουρλωμένα καὶ νὰ φωνάζῃ ἀάά ὅταν τοῦ ἀγγίξῃς τὴν κοιλίαν. Πότε νὰ γίνετα ξαφνικὰ σιδηρόδρομος καὶ νὰ τρέχῃ φυσώντας ξεφυσώντας μετὰ τὴ Μιμῇ στὸν ὄμο. Γέλια ποὺ κάνουν τότε!

Μόνον ὁ μπαμπάς ἤξερε νὰ φτινῇ ἐκείνους τοὺς ὥραίους χαρταετούς, ποὺ πετοῦσανε καμάρωτοί, τόσο καμάρωτοί, οὔτε ἄλλοι θάτοιοι νάτανε.

Καὶ πῆστε μοι ποῖος μαχητὸς κοῦκλος θὰ μπορούσε νὰρπάξῃ ξαφνικὰ τὴ Μιμῇ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰρχίξῃ νὰ τῆς λείει κάτι παραμύθια, θεέ μου τί ὥραϊα παραμύθια, ποὺ μιλούσανε γιὰ φτερωτοὺς δράκους, ξωτικές νεράιδες καὶ γενναῖα βαιλόπουλα.

Τὸ πιδ ἐξαιρετικὸ παιχνίδι ἂν τῆς ἀγοράσετε, ἐκεῖνη μὴ φορὰ δὲν τὸ συγκρίνει μετὰ τὸ μπαμπά.

Περιμένει μετὰ λαχτήρα πάντα τὴν Κυριακὴν τὸ πρωῒ ποὺ ὁ μπαμπάς εὐκαιρεῖ καὶ παίξουνε ὅλη τὴν ὥρα μαζί. Ποῦ νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰρβῇ νὰ τοῦς ἀπασχολήσῃ. Μήγαι ἀμέσως τὰ κλάμματα φωνάζοντας:

— Τώρα εἶναι μόνο δικός μου ὁ μπαμπάς.

Κι' ὅμως σήμερα ποὺ εἶναι Κυριακὴ δὲν εἶναι διόλου δικός της. Οὔτε καὶ νὰ τὸν δῇ καν μπόρεσε. Ἀπὸ προχτὲς ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ μὴ ἀσυνήθιστη κίνησιν ἐπικρατεῖ στὸ σπῆ. Κάτι ξένο! ἄνθρωποι μετένευαν καὶ ὅσοι αὐστηρὸ μπαينوβαλίνουν αὐτὲς τὶς μέρες. Πῶς τοὺς φοβᾶται ἡ Μιμῇ! Τρέχει νὰ κρυφθῇ στὴν ἀγκαλιά τῆς Μαρίας, τῆς γριᾶς ὑπερήτριας, καὶ ἡ καρδιά της χτυπάει.

Ἀπὸ ἐκεῖνη ἔμαθε πῶς εἶναι γιατροί. Σίγουρα θὰ τὸν παιδεύουνε τὸν μπαμπά της αὐτοὶ οἱ γιατροί. Μὰ ἡ κυρὰ Μαρία τὴν βεβαιώνει ὅτι, ἴσα-ἴσα, πολεμοῦνε νὰ τῆς τὸν κάνουνε καλὰ. Αὐτὸ τὴν ἡσυχάζει κάπως. Ὡστόσο ἔπειτα ἄμα φεύγουνε, γιὰτὶ δὲν τὴν ἀφήνουνε νὰ πάῃ νὰ τοῦ κάμῃ συντροφιά; Ἡ Μιμῇ εἶναι πολὺ βέβαιη πῶς αὐτὸ θὰ τὸν εὐχριστῇ. Τῆς λένε πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸν κουρά-ζῃ. Πόσο λίγο τὴν καταλαβαίνει.

Μὰ ἐκεῖνη θὰ πάῃ σιγά-σιγά μπροστὰ στὸ κρεβάτι, θὰ τοῦ χιτῶνῃ

λίγο τὰ μαλλιά, θὰ τοῦ χαμογελάσῃ κι' ὕστερα θὰ φύγῃ ἀμέσως δίχως νὰ βγάλῃ τσιμουδιά. Δὲν τὴν πιστεύουνε λοιπὸν; Σουφρώνει τὸ κάτω χεῖλάκι της κι' εἶναι ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ. Συνήθως εἶναι φρόνιμη μὰ τώρα δὲν μπορεῖ. Παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμῃ κρυφὰ αὐτὸ ποὺ τῆς ἔχουνε ἀπαγορεύσει. Δὲν βαστάει πιά. Πᾶν πέντε μέρες τώρα ποὺ δὲν τὸν ἔχει δῆ διόλου, μὰ διόλου. Καταλαβαίνετε τί θὰ πῇ αὐτό;

Ἀπὸ τὸ πρωῒ σήμερα παραμονεύει τὴν εὐκαιρίαν νὰ γλυστρήσῃ χωρὶς νὰ τὴν δῇ κανεὶς, μετὰ τοῦ κάκου. Ἀφοῦ ἔφαγε τὸ μεσημέρι, πῆγῃ στὸ κρεβ-δάτάκι της κι' ἔκανε τὴν κοιμισμένη. Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα σηκώθηκε περπατώντας ἀθόρυβα στίς μύτες τῶν ποδιῶν της. Ἡσυχία βασιλεύει σ' ὅλο τὸ σπῆ. Τὸ μᾶτι της παίρνει ἀπὸ μακριὰ τὴν μητέρα της ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ μπαμπά. Δὲν χάνει τὴν εὐκαιρίαν. Μὴ καὶ δυὸ γλυστράει μέσ' τὴν μισάνοιχτη πόρτα. Ἡ καρδιά της χτυπάει ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση. Πλησιάζει τὸ κρεβάτι. Τὸν καίμενο τὸν μπαμπάκα. Ἐχει τὰ μᾶτια του κλειστά, θὰ κοιμᾶται φαίνεται. Τὸ πρόσωπο του εἶναι λιγνὸ καὶ ὠχρὸ πολὺ ὠχρὸ. Πῶς κατέντησε ἔτσι; Ἡ Μιμῇ τρώμαξε. Αὐτὸς εἶναι καλὸς ὁ μπαμπάς της ποὺ ἦτανε ὅλο ζωὴ καὶ γέλια; Ἡ καρδοῦλα σφίχθηκε θλιβερά. Προχωρεῖ, σιγά-σιγά κρατώντας τὴν ἀνάσα της καὶ τὸ χεράκι της ἀπλώνεται ἀνάλαφρα στὸ κεφάλι τοῦ πατέρα. Δὲν κοιμόταν. Ἀνοίξε τὰ μᾶτια του καὶ τὴν κοίταξε. Προσπάθησε νὰ τῆς χαμογελάσῃ. Ἡ Μιμῇ πᾶγωσε. Τὸ βλέμμα του τῆς τρύπησε ὁλόβια τὴν καρδιά. Λὲς κι' ἔρχόταν ἀπὸ μακριὰ, πολὺ μακριὰ. Ὁρμησε ἔξω καὶ σκόνταψε ἀπάνω στὴ μαμμὰ της ποὺ ἔφτανε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ. Τὴν τράβηξε ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ διάδρομου κι' ἄρχισε κάτι κλάμματα βουδᾶ, πνιχτά.

— Μιμῇ μου, πῶς κοιτάζει ἔτσι; εἶναι ἔδω κι' ὅμως σὰν νάχῃ φύγει μακριὰ ὁ μπαμπάς.

Τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἡ μαμμὰ ταραχμένη κι' ἐκεῖνη ἴσως ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἤξερε. ἴσως κι' ἀπὸ τὰ περίεργα λόγια τοῦ παιδιοῦ της.

Πολλὲς μέρες ἀκόμη ἔμεινε ζωντανὸ μέσ' στὴ φαντασία τῆς Μιμῆς τὸ πονεμένο βλέμμα τοῦ πατέρα της.

Κι' οἱ μέρες φεύγουνε, οἱ Κυριακὲς κυλοῦνε ἡ μὴ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη μελαγχολικά. Ἡ Μιμῇ δὲν ξαντὸλμῆσε πιά νὰ μῇ στὸν δωματίο τοῦ πατέρα της. Τρώμαξε τόσο πολὺ τότε... Περιμένει ὑπομονητικὰ νὰ

γίνῃ καλὰ καὶ ρωτᾷ κάθε μέρα τὴ μαμμὰ, τὴν κυρὰ Μαρία, ἀκόμη καὶ τὸ σκύλο της τὸν Ντίκ γιὰ τὸ μπαμπά. Καὶ ἡ Μιμῇ κάνει τὴν περιεργὴν παρατήρησιν ὅτι ὅλοι ὡς κι' ὁ Ντίκ τὴν κοιτοῦνε μετὰ τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλαχτο μελαγχολικὸ βλέμμα.

Σήμερα τὸ πρωῒ τὴν ξυπνήσανε ὠρὶς. Ἡ κυρὰ Μαρία τὴν ἐντυσε βιαστικά καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν ὕπνο βρέθηκε στὸ σπῆ τῆς θεῆς Ἑλένης. Τί εἶναι τοῦτο πάλι; Τῆς δίνουνε ἓνα σωρὸ γλυκά, τὴ φιλοῦνε.

— Σήμερα ἡ Μιμῇ θὰ μείνῃ μαζί μου, λέει ἡ θεῖα Ἑλένη.

Κι' ὥστόσο ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες σηκώνεται κι' ἐκεῖνη νὰ φύγῃ. Ἡ Μιμῇ εἶναι ἑτοιμὴ νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα. Φαντάσου ὅμως ποῦ σήμερα ἡ θεῖα Ἑλένη τῆς δίνει νὰ παίξῃ τὸν ὠραῖο γυαλένιο γάτο ποῦχει πᾶν στὸ κομμὸ της. Ἡ Μιμῇ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, μὰ ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Ἡ θεῖα Ἑλένη φοβόταν μὴ τὸν σπᾶσῃ.

— Νὰ Μιμῇ μου, τὸ ὥραϊο γατάκι νὰ παίξῃς. Μείνε μαζί μετὰ τὴν Ἄννα κι' ἐγὼ σὲ λίγο θάρθω πάλι.

Μονάχη τῆς ἡ Μιμῇ πάει σὲ μὴ γωνιά νὰ παίξῃ τὸν πολυπόθητο γάτο. Ὁχι ὅμως γιὰ πολὺ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν ἔχει κέφι. Θέλει νὰ ἐξηγήσῃ κάτι περίεργα πράγματα ποὺ συμβαίνουν σήμερα.

Σὰν νὰ τῆς φάνηκε πῶς ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε κόκκινα μᾶτια τὸ πρωῒ. Ἡ θεῖα ἦτανε ὅλη τὴν ὥρα βουρκωμένη καὶ τὰ χεῖλιά της τρέμανε. Ἡ Μιμῇ τὴ ρώτησε τί ἔχει καὶ τῆς εἶπε πονοκέφαλο. Γιατί λοιπὸν νὰ βγῇ ἔξω; Ἡ Μιμῇ ξέρεῖ πῶς τὰ καλὰ παιδιὰ συμμαζεύονται στὴν κάμαρά τους ἄμα εἶναι ἀδιάθετα. Τῶπε στὴ θεῖα Ἑλένη, μὰ ἐκεῖνη δὲν τὴν ἀκούσε.

Ἡ Μιμῇ δὲ θάθελε ν' ἀρρωστήσῃ κι' ἡ θεῖα Ἑλένη. Ποῦ νὰ πῆγε ἄραγε; Παράξενη ἡ σημερινὴ μέρα. Τώρα θυμάται πῶς τὸ πρωῒ δὲν φύγανε ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα, ἀλλὰ κατεβήκανε ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

Κάτι φαίνεται νὰ τῆς κρύβουνε. Μὴ ἰδέα περνᾷ ἔξω σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλὸ της. Μὴν θέλουν νὰ τῆς πάρουν τὸ Μπαμπά της;

ΜΑΡΙΝ ΠΕΛΑΓΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

«Ήσυχα σβύστης κι' απαλά, κάποιου του Γιούλη βράδου, Καρτερινά κι' ευγενικά, ως ήταν κι' η ζωή σου, Νεκρώθηκαν τα χέρια σου με το γλυκό τους χάδι, Σ' ένα χαμόγελο στεγνό σταμάτησε η πνοή σου.

«Όμως πόσοι σταθήκανε οι μυστικοί καίμοί σου Που ή Μοίρα υπανε γύρω σου με στερεό ύψάδι. Ασπαστο, πού ως τα στεγνά τό ξεσπινες μαζί σου Και πήγες σκλάβος της ζωής στο τάφου το σκοτάδι.

Ποτέ σου, σύ, δεν πίκρανες κανέναν, ώ πατέρα! Ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, μα ούτε' όχτρούς άκόμα, Κι' ούτε ποτέ βλαστήμησε τό άγιο σου τό στόμα.

«Όμως νάτην πού έφτασε του λυτρωμού σου ή ώρα. Νοιώθω πως βήγαμε τη χαρά στής σιωπής τη χώρα Και άς είναι χιλοβλόγητο του τάφου σου τό χρώμα!

Νεράϊδα του Γιαλού

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

«Η φίλιά μου με την Ιωάννα άρχισε με μιá άγγελία στή Διάπλαση. Δυό δολόκληρα χρόνια είχαμε άλληλογραφία κι' είχαμε συνδεθεί ψυχικά πολύ.

Παρά την έπιθυμία μας όμως δεν είχαμε άκόμη κατορθώσει νά γνωριστούμε και προσοπικώς. Τό παράπονό μου αυτό τό ήξεραν όλοι στο σπίτι και μου έλεγαν πώς θά γνωριστούμε κάποτε.

— Δέ θά τύχη νάρθη ή Ιωάννα στήν Αθήνα; «Ε θάρθη σπίτι και θά τη γνωρίσουμε όλοι» μ'ήν άπελπίζεσαι, μου έλεγε ένα μεσημέρι ή μεγάλη μου αδελφή.

Φανταστήθε όμως τη χαρά μου, τόν ένθουσιασμό μου λίγη ώρα αργότερα, όταν ό μπαμπάς άναβάνοντας τις σκάλες μ'άς φώναξε πώς τόν έστελναν δικαστικό αντιπρόσωπο στήν Κ. την πόλη δηλαδή πού έμενε ή Ιωάννα!

Στάθηκαν μιá στιγμή κατάπληχτη μ'ή τολμώντας νά πιστέμω στ' αυτιά μου κι' ύστερα... ύστερα ούτε κι' έγώ καλοθυμάμαι τί έκανα.

Έβλια, φωνές, συστάσεις — νά προσέχης στο βαπόρι, νά ντύνεσαι καλά μ'ήν κρυώσης — και... σ' τις πέντε βρισκόμουν στο κατάστρωμα του βαποριού πού έσκιζε την άκίμαντη θάλασσα. Οί λίγες ώρες πού ταξίδιού πέρα-

σαν ευχάριστα και κατά τις 8 μόλις στρίψαμε τόν κάβο φάνηκε ή Κ. πλημμυρισμένη στα φώτα. Σ' ένα τέταρτο βγήκαμε στήν προκυμαία κι' άνεβήκαμε στο ξενοδοχείο. Ήταν άργά γιά την Ιωάννα.

Τήν άλλη μέρα πού ξύπνησα ό μπαμπάς είχε φύγει στο σχολείο πού ψήφισαν. Κατέβηκα άμέσως—άν κι' ήταν λίγο πρωί — και ρώτησα γιά τό σπίτι της φίλης μου.

Μου τόδειξαν—είναι στόν παραλιακό δρόμο — και ξεκίνησα με λίγο καρδιοχτύπι. Άραγε θά με γνώριζε ή Ιωάννα, από τη φωτογραφία, πού δέ φανταζόταν βέβαια πώς βρισκόμουν στο νησί της;

Χτύπησα την αδόλοπτα με κάποια ντροπή πού είχα έρθει πρωί. Ένα κορίτσι βγήκε σέ λίγο— ή Ιωάννα — κι' έτρεξε ν' άνοιξη κοιτάζοντάς με περίεργα. Έγώ χαμογέλουσα χωρίς νά μιλω. Ένα χαρούμενο ξάφνιασμα φάνηκε σέ λίγες στιγμές στο πρόσωπό της κι' άγκαλιάζοντάς με «Έμένα μου, έσύ έδώ,» φώναξε.

Οί δικοί της με δέχτηκαν με μεγάλο καλοσύνη σά νά ήμουν συγγενικό πρόσωπο.

«Η Κυριακή αυτή πέρασε και γιά τις δυό μας κάτι παραπάνω από ευτυχισμένη. Η Ιωάννα με τριγύρισε σ' όλη τη μικρή πόλη, πήγαμε στήν άκρογιαλιά και μουδειξε τ' άγαπημένα της μέρη πού κάθεται όταν είναι λιακάδα και διαβάζει ή κεντάει.

Τ' άπόγευμα τραβήξαμε γιά την «Πηγή». Έχει πολλές και φημισμένες έξοχες ή πατρίδα της, μα δέ μ'άς έπαιρνε ή ώρα νά πάμε σ' όλες. Πήγαμε στήν πιο κοντινή.

Ποτέ μου δέ θά ξεχάσω εκείνο τ' άπόγευμα. Περιπατούσαμε όλο σέ περιβόλια με λεμονιές και πορτοκαλιές πού μ'άς μεθούσαν με τ' άρωμά τους. Μόλις φτάνεις στο χωριό νομίζεις πώς δεν υπάρχουν σπίτια. Καθώς είναι μικρά τό σκεπάζουν όλότελα τό πολλά δέντρα. Μα όπως μου είπε ή Ιωάννα έχει καμιά σαρανταριά.

«Όλοι σχεδόν οι χωρικοί πού συναντούσαμε μ'άς χαιρετούσαν με καλοσύνη και μερικοί πού γνώριζαν τη φίλη μου μ'άς πρόσφεραν πορτοκάλια και μ'άς γέμιζαν χρυσάνθεμο.

«Όταν γυρίσαμε στήν πόλη είχε σκοτεινάσει γιά καλά και τό βαπορι έρχόταν. Άποχαιρέτησα ευχαριστώντας τους σπιτικούς της φίλης μου και τράβηξα μαζί της γιά την προκυμαία. Με βουρκωμένα μάτια τη φίλησα και μπήκα στο βαποράκι πού μ' έφερε τόσο χαρούμενη και μ' έπαιρνε τώρα λυπημένη. Σέ λίγη ώρα βγαίναμε από τό λιμάνι και δεν ξεχώριζα πιά την Ιωάννα...

Τώρα πού πέρασαν τόσες μέρες από

τότε λέω μερικές φορές μ'ήν ήταν όλ' αυτά όνειρο. Τά χρυσάνθεμα όμως πού έχω στήν κάμαρά μου — δεν έννοώ νά τό πετάξω άν και μαραμένα πιά — μου λένε ότι είναι αλήθεια κι' ότι αυτή την πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου την χρωστώ στήν καλή μας Διάπλαση.

Αρόη [Α]

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Ντίν ντάν - ντίν ντάν, άκούστηκε ό μεγάλος κώδικας του σχολείου. Οί τάξεις άνοιξαν άμέσως, κι' άπ' άλλες ξεκολλήθηκαν σ'τους διαδρόμους βιαστικοί και χαρούμενοι πιστοίχοι τηδώντας και ξεφωνίζοντας, άπ' άλλες γελώντας νεαροί με κοντά παντελόνια, και άπ' άλλες μεγάλοι και σοβαροί μαθηταί συζητώντας. Οί τελευταίοι μολονότι κι' αυτοί συζητούσαν γιά τό ίδιο ζήτημα μεταξύ των, κοιτάζαν φαινομενικά με οίκτο τό πιο ένθουσιώδη μαθητούδια.

Σ' όλη αυτή τη βοή τρετές λέξεις ξεχώριζαν καθαρά — Χριστούγεννα - Πρωτοχρονιά - Διακοπές — Κανείς δεν ήταν ξένος στή γενική αυτή χαρά πού σέ λίγο ό άποχαιρετισμός δεν την έσκόλασε καθόλου. Σιγά - σιγά όμως οι διαδρόμοι άδειασαν, όσπου όλότελα έμειναν έρημοι.

Τώρα τό κάθε παιδί πού θά πήγαινε σπίτι του, θά τό δέχονταν οι δικοί, και κανένα δεν θά θυμόταν τό σχολείο παρά ύστερα από δυό εβδομάδες πού θά τις περνούσε ευχάριστα καίλοντας με τό δώρα του. Και τό σχολείο θά τό περιμένη όλο αυτό τόν καιρό μοναχό, σάν παραπομένο. Αυτό δεν θά πάρει δώρα και γι' αυτό φαίνεται μοιάζει λυπημένο.

Άρσενικός Νο 7 [Β]

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

«Ήρθε ό Γενάρης με τό όλέθρια πρωινά πού παγώνουν την καρδιά. «Όταν ξύπνησα μιá άόριστη μελαγχολία μ' είχε κυριέψει. Πρωτοχρονιά! Έλεγα και δεν χαιρόμουν καθόλου.

Μπα, μα πρέπει σήμερα νάμαι έτσι; άναρωτήθηκα. «Όλη ή χρονιά μου κακομοίρα θέλω νά περάσω; Άς πάρω μιá στάλα ευθυμία!

Τη νύχτα, οι πάγοι είχαν λυώσει κι' όταν κοιτάξα τόν κάμπο μου φάνηκε κι' εκείνος σάν ένα παρμένο λερωμένο γχορίζο κουρέλι, βρώμικο άπ' τη λάσπη, τρυπημένο άπ' τά σκισίματα. Ένα παραπέτασμα δούλης έκρυβε τόν όρίζοντα. Άνάμεσα άπ' αυτή την ομίχλη, οι έλιες ύψωνανε πένθιμα τάμαυρα τους τά χέρια, παρόμοια αυτές με μιá σειρά από φαντάσματα, πού φρουρούσαν τη σκοτεινή άβυσσο πού πίσω τους βαθουλώναν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 δδός Ευριπίδου
την 10 Ιανουαρίου 1936

«Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διάπλαση», διοργάνωσε δισεβδομαδιαίες ειδικές έκπομπές γιά τό «Έλληνοπόουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και τών Έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. π. πρόγραμμα γιά μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα γιά μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μου γράφουν, δικαιούνται νά έχουν άπάντηση—έντενέστερη ή συντομότερη, άναλόγως του θέματος και του χώρου— στήν Άλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με έθωρο μελάνι γραμμένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δεν τά διαβάζω. Επίσης δεν δέχονται γράμματα πού δεν έχουν τό απαιτούμενο γραμματόσημο και πρέπει νά πληρώσω ό,τι λείπει διπλό. Νά τά ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και νά βάψετε τό γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΚΑΙ σήμερα πάλι, παιδιά μου, ή πληθώρα της βλγης περιορίζει τό χώρο της Άλληλογραφίας μου, ώστε σέ λίγους θάπαντήσω—άπό τούς πολλούς πού μου έχουν γράψει αυτόν τόν καιρό—και με λίγα λόγια στόν καθένα...

Μαρίνα Δημητριάδη, μικρή μου φίλη, ό κ. Μ. άναγνώσε τη συνδρομή σου και μου έπεε πόσο μάγκαπς. Περιμένο νά μου γράψης, γιά νά πάρης και ψευδώνυμο.

Άρσενικός Νο 1, σ' ευχαριστώ γιά τά καλά κι' ώραία λόγια. Πραγματικώς, ό κ. Παπαδόπουλος ήταν μόλις 17 έτών όταν έβρασε αυτό τό περιοδικό, πού τό άφιέρωσε τη ζωή του όλόκληρη, αφήνοντας κάθε άλλη άσχολία.

Αεττή Καρδούλα, τώρα τά γράμματά σου είναι πιο εύανάγνωστα, θέλουν όμως άκόμα κάποια έπιμέλεια. Ευχαριστώ γιά όλα. Τελευταία έξηγήσα τί θά π'ή νόμισι (ψάξε σ' τις Άλληλογραφίες μου νά τό βρής). Μπαλάζε λέγεται εκείνος πού είναι, ή κάνει πώς είναι, κουρασμένος, άπογοητευμένος, αηδιασμένος από τη ζωή, και δεν του άρέσει πιά τίποτα.

Χαίρω πολύ γιά τη γνωριμία, Υδραίο-πουλο. Ναι, κι' ό κ. Παπαδόπουλος από την Έβρα κατάγεται. Σ' ευχαριστώ πού θά προσπαθήσης νά μου κάρης συνδρομητάς τούς φίλους σου στο Γυμνάσιο. Γράψε μου.

Τσιγγάνικο Τραγούδι, ευχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα και γιά όλα. Τό γράμμα σου είναι καλαίο, δεν είχες λάβει άκόμα τό πρώτο φυλλάδιο! Ελπίζω όμως νά σ' ένθουσιάσουν τά Νέα μου όπως έλους.

Έλαβε κι' ευχαριστώ πολύ, Ολιμμένη Γοητεία. Δυπλήθηκα πού άνωρθήκα ό διορισμός σου, ελπίζω όμως νά επανορθώθ' γρήγορα αυτό τό άδικο. Κρίμα νά έλθης και νά μ'ή σέ ιδώ!

Αλκων του Ιονίου, χαίρω πολύ, σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο και σου έστειλα τόν Όδηγό. Σ' ευχαριστώ και γιά τό ξεσπάθωμα. Ελπίζω νά μου γράψης συχνά.

Πόλις τών Όνειρων, χαίρω πολύ πού βρήκες τόσο «παιδαίο» τό πρώτο μου φυλλάδιο με τά «έξοχα» νέα του και πού

διαβάσεις άκόμα και τις «Γάτες της Δανάης» άν και είναι γιά μικρά παιδιά. Τό διηγηματάκι σου θά τό διαβάσω με τη σιρό του Άλλη φορά όπως νά μου γράψης χωριστά, κι' όχι σά συνέχισα στο γράμμα σου, τά κομμάτια πού μου στέλνεις γιά τη Σελίδα.

Διαβολοκόριτσο, Γαρόφαλο, Κουκουτοάκι, Ξανθή Έλληνοπούλα, Νικούλα (πού σ' ευχαριστώ και γιά τό ξεσπάθωμα), Άγκάδι (πού και σένα σ' ευχαριστώ γιά τό ξεσπάθωμα) και Μελιστάλαχη, αγαπημένα μου παιδιά, και τά δικά σας γράμματα, τά ώραϊότατα, διάβασα με χαρά—άλλά, αλλά... βλέπετε τί γίνεται.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Απορρίπτονται: «Περί γλυκών ό λόγος» του Σ. Κ. Σ. Γιατί νά γραφή σέ τόπο έπιστολής; Τό θέμα, μολονότι όχι πολύ άσυμφιστο είναι άρκετά νόστιμο αλλά τό συμπέρασμα άντιπαθωγικό. Δεν είναι σωστό νά μ'ήν τιμωρούνται οι ένοχοι και νά κατηγορούνται οι άθωοι. Μπορούσε νά γραφή και συντομότερα.—«Στη Διάπλαση» του Στριανού. Πολύ συγχινητικό τό ποιηματάκι, αλλά έντελώς άτεχνο. Δείχνει πραγματική άγάπη και αίσθημα.—«Κουδεντούλες» της Άννης Καρδιάς. Μολονότι έχει σταλεί ως «γεγονός» μου φαίνεται κάπως άπίθανο. Δεν είναι δυνατόν ένα κοριτσάκι τεσσάρων έτών νά μιλή γιά κινηματογραφικές ταινίες και γιά πρωταγωνιστές του κινηματογράφου τη στιγμή πού δεν έχει άκόμη καλά-καλά νά μιλήσει. Άλλοιώς θά είναι ένα πλάσμα μικρομέγαλο χωρίς καμιά άφέλεια και άπλότητα. «Ο διάλογος δείχνει άρκετή πρωτοτυπία και ζωηρότητα.—«Μόνο ή μοίρα» της Α. Σ. Κοινό τό θέμα και πολύ λυρικά γραμμένο. Έχει κάποια ευγένεια και δείχνει άρκετή έξέλιξη στή διατύπωση νοημάτων.—«Ο Λογάς» της Σ. Ε. Κι' αυτό μου φαίνεται κάπως άπίθανο. Μπορεί νά είναι ίσως έτσι όπως τό γράφει ή φίλη μας, αλλά πρέπει νά έέρστε πώς ένα πράγμα γιά νά φανή άληθινό δεν άρκεί νά είναι, αλλά νά γραφή και κατά τέτοιο τρόπο ώστε νά πείση και τόν άναγνώστη πώς έτσι συνέβη. Πόσα φανταστικά περιστατικά δεν μ'άς συγκίνησαν και δεν μ'άς έκαναν νά κλάψουμε, γι'ατί ήταν γραμμένα τόσο ζωντανά ώστε νά νομίζουμε πώς είμαστε και έμεις οι ίδιοι εκεί μπροστά όταν έγιναν.—«Ουράνια Χριστούγεννα» του ΑΔ. Πολύ τολμηρό τό θέμα και ήθελε πέννα δόκιμη γιά νά βγ'ή πέρα. Ός ιδέα πρωτότυπη αλλά ή έντέλεια όστερεί.—«Πρωτοβόρι» της Άρνούλας. Έφτασε κάπως καθυστερημένο γιά τόν τίτλο του και γιά τό θέμα του. Πολύ ώραία γραμμένο και τό θέμα άναπτυγμένο με μεγάλη πρωτοτυπία. Άς γίν'η λιγάκι πιο σύμφωνο με την έποχή και άς έκνασταλή—πρωτό όμως πιάσουν οι ζέστες.—«Μιά ψυχή πέταξε» της Μ. Τρουπερά και πολύ συγκινητικό αλλά πάρα πολύ κοινό. «Ο θάνατος έμπνέει γιά μελαγχολικά βέβαια κομμάτια αλλά μπορεί κανείς νά διαλέξ'η μιá κάπως πιο πρωτότυπη διατύπωση.—«Χριστουγεννιάτικες χαρές» της Ξανθής Έλληνοπούλας. Είναι μάλλον καλό αλλά πολύ μεγάλο και γιά την Χριστουγεννιάτικη Σ. Σ. Διαλέξα τό πιο καλά και τό πιο σύντομο κομμάτι ώστε νά υπάρχει κάποια ποικιλία.—Θά έξακολουθήσω.

Υ. Γ. Άλήθεια τί κάνουν οι ποιητές μας; Είναι πολλές καιρές πού δεν λαβαίνω πιά πολλά και καλά ποιήματα. Καταντ' νά μ'ήν έχω ούτ' ένα γιά κάθε Σελίδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε 'ένα-
νώνυμο, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα,
δρ. 10. — Τα εγκρινόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν
ως την 30 Νοεμβρίου 1936. Όσα συνοδεύονται από
Α. ανήκουν σε αγόρια, και όσα από Κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Αφροστεφανώ-
μένο Κῦμα, ἄ. (ΣΧ). Χαρά, κ. (ΡΚ).
Χαραυγή, κ. (ΔΜ). Ταρτούφος, ἄ.
(ΚΜ). Ζανό, ἄ. (ΙΓ). Κεφαλήν, ἄ.
(ΣΜ). Ξελογιάστρα, κ. (Α-Ω). Πάν, ἄ.
(ΠΔ). Ένδοξος Έλλάς, ἄ. (Α-Ω). Βα-
ρῶνος Δελλακάρσεως, ἄ. (!;!). Σε-
ληνώτικος Βράχος, ἄ. (α;). Χιού-
Ντράμμεντ, ἄ. (;;). Ποζάμπο, ἄ.(!;).
Λευκή Γαρδένια, κ. (ΜΕ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Τζώρτζ
Ράφτ, ἄ. Χρυσή Πεταλούδισσα, κ. Λι-
χουδίτσα, κ. Χλωμή Σελήνη, κ. Τζέν-
νη, κ. Κλαίλια, κ. Κουϊνή, κ. Κλάρα,
κ. Πάτροκλος, ἄ. Ασπρη Πεταλούδα,
κ. Μοδιανό Ζιζάνιο, κ. Φράντς Σα-
μπερτ, ἄ. Λιάνα, κ. Μπετόβεν, ἄ. Κό-
μης Μοντεχρῆτος, ἄ. Δροσοστάλαξη,
κ. Λουλού, κ. Αγοιμένη Θάλασσα,
ἄ. Τζετζιφιόγκα, κ. Ρόζα Λίνα, κ. Γα-
λάζιος Άγγελος, ἄ. Χρυσή Άκτίνα, κ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τὸς φίλους
τῆς *Συμπαθητικῆς* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν
ἀπόφασί σου· εἶσαι ἐξηγημένος· θὰ εἴδης
τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου· γράψε
μου) *Χωρὶς Φτερά* (ὁρατότατο τὸ γραμ-
μολάκι σου· τί χαρὰ πού θὰ μοῦ γράφῃ
τώρα κι' ὁ ἀδερφός σου! μοῦ γράφεις γι'
αὐτὸν τόσο συχνά, ὥστε τὸν γνωρίζω σχε-
δὸν σὺν καὶ σένα) *Γολιάθ* (δεκάδραχμο
γιὰ νέο ψευδώνυμο δὲν ὑπῆρχε στὸ γράμμα
μα σου· τί ἔγινε;) *Μαρίαν Κουντούρη*
(πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμ-
μα· μὰ βέβαια ἔπρεπε νὰ μοῦ γράφῃς μίαν
φορὰ ἀφοῦ εἶσαι τόσο χρόνια συνδρομητριά·
ἀλλήθεια, θὰ μοῦ γράφῃς τώρα κάπου-κά-
που;) *Δέλιαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἔπρεπε
νάπαντήσω μὲ πολλὰ στ' ὄρατο σου γράμ-
μα, ἀλλ' ἀπαντῶ ἐδῶ μὲ λίγα γιὰ νὰ μὴν
ἀναβάλλω περισσότερο· αὐτὰ πού σκο-
πεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὰ θέλω καὶ τὰ πε-
ριμένω) *Ἰππότην τῆς Ἀρτας* (μετὰ
χαρὰς σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο κι' ἐλπί-
ζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· ἔχεις γοῦστο
ἀφοῦ δὲν σοῦ ἀρέσουν οἱ χοντροί, χρωμα-
τιστοὶ καὶ χυπητοὶ τίτλοι;) *Δοῦκα τῆς
Σάμης* (σοῦ ἐνεκρίθη μετὰ χαρὰς· τώρα
μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ λαβαίνῃς
μέρος σ' ὅλη τὴν κίνησιν) *Βιδιάν* (χαίρω
ποῦ ἔγινες καλὰ· ναι, τίς τὸν κ. Ε. νάρθῃς
ἢ μεσημέρι, ἢ βράδυ-βράδυ μετὰ τίς 6)
Κλέφτην τοῦ 21 (δὲν πιστεύω νὰ χάθη-
κε· ἐκείνη ἢ Μ. Ἀγγελία δὲν δημοσιεύθη-
κε; σημεῖωσα τὸν Δ. ὡς ξεπᾶθμα σου
κι' εὐχαριστῶ πολὺ) *Γ. Γ. Μοντεζουρίδη*
(οἱ λύσεις ἔτσι· δὲν εἶναι δεκτές· διάβασε
τὴν προκήρυξιν τοῦ 1ου φύλλου—Διαγωνι-
σμός Λύσεων—νὰ ἰδῇς πῶς γράφονται!)
Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν (αὐτὸ, καθὼς
θὰ εἴδης, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω κι' εὐχαρι-
στῶ πολὺ) *Ἀφ. Ραπτοπούλου, Ἐμμαν
Μορέλαντ, Νάρκισσον, Ἀγνούλαν, Φεγ-
γαρόλουσιν Βραδιάν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δη-
λώνουν ἀμέσως τὴν νῆαν των διεύθυν-
σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες
καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς
νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα
διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις
τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 11 Μαρτίου.

60. *Συλλαβόγραφος*
Γράμμα καὶ ἔξω βάλανε
στὴ μέση τους θεό,
καὶ σήληα καταφέρανε
ψηλὸ καὶ μυτερό.

Ἑλληνικὸς Ἀέτος
61. *Αἶνιγμα*
Ρωμαῖος περιφίμος τὸ ἀρσενικὸ μου
Ποῦ κατασκεύασε τὸ θηλυκὸ μου·
Μεγάλου δρόμο κι' ἱστορικόν.
Τὸ οὐδέτερό μου; Ὁποριόν.

Ἑλῆς Βλαστὸς
62. *Κρυπτογραφικόν*
1 2 3 4 5 2 6 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
2 5 2 6 = Ζῶον
3 2 1 4 = Τοιχωτόν
4 1 5 2 6 = Ἄλλος ποταμὸς
5 4 1 3 2 6 = Φυτὸν ἀρωματικόν
6 2 3 4 = Λευκὴ κόνις

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου
63. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι
λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ τρίτα των
γράμματα νὰ σχηματίζουν ἀντιστροφῶς
ἥρῳα ἀρματαλόν:

Ἀγάπη, ὕπτιος, θύελλα, ἐκὼν, θῆλυ
χειρόγραφον, γέλος, καλωσύνη.

Ἀγγεουρολογιώτατος
64. *Γρίφος*
πῶς τί ου ου
πῶς πῶς τί τί ου ου
λι Ν Ψ ου
πῶς πῶς τί τί ου ου
πῶς τί ου ου
Ἀγκάθι

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλ. 43-44

543. Ροδανὸς (ροῦ, Δανός). — 544. Σάρ-
γος· Ἀργος. — 545. Νέστος· στενός. —
546. Ὁ πένης. ἢ πέννα. — 547.

Π Α Λ Α Μ Α Σ 548. ΙΩΑΝΝΗΣ
Δ Α Β Α Υ (ὡσανά, αἰὼν, νῆσ-
σα, Ἡώς, Σάσων).
Δ Α Β Α Ρ Ο Ν (ὡσανά, αἰὼν, νῆσ-
σα, Ἡώς, Σάσων).
Α Α Τ Ι — 549. Τὸ γοργόν

Μ Α Ρ Τ Ι Ο Σ καὶ χάριν ἔχει. (Ἡ
Α Ο Ο Τ ἀνάγνωσιν κατὰ
Σ Υ Ν Ι Σ Τ Ω στίχον ἐκ τῶν χά-
τω καὶ πάντοτε ἐκ δεξιῶν). — 550-554.

Τὸ περὶ τῶν εἶναι τὸ Ε: Ἐρμῆς, Νεῖ-
λος, ἄλκυον, ἄλγεβρα, Περσεφόνη.
— 555. Πείθε καὶ μὴ ἀνέγκασε. — 556.

Ἀεὶ τὰ πέρουσι βελτίω (ἄ, ἦτα περὶ σύ,
βελ, τί, ὦ).

557. Σολωμός (σὸλ, ὦμος). — 558.
Ἀνδωσία (ἀν δῶσι α). — 559. Κέφαλος
φάκελλος. — 560. Τὸ ρεπάνι.

561. Ν Ο Σ Σ Σ
Θ Λ Ρ Ο
Υ Η Ο Υ Η Ο Η Ο
Π Β Κ Δ Φ
Α Ι Ο Ο Σ
Ι Σ Ν Σ

562-566. Διὰ τοῦ Φ: φάσις, κωφός,
κυφός, τάφος, ἄλφα. — 567. Ἄμ' ἔπος
ἄμ' ἔργον (Ἡ ἀνάγνω-
σις κατὰ στίχον ἐκ τῶν
Ο Σ Α Μ Ε ἄνω. δεξιόθεν καὶ ἀρι-
στερόθεν ἐναλλάξ. Αἱ λέ-
ξεις τῆς Ἀκροστιχίδος:

ἈνΑχαρσις, ἄρΠα, ἘΛΕνν, ἸσΜήν,
ΚρΟνος, ἀρΣενικόν, ἈνΑκρέων, ἄλ-
Μο, ἈΛΕΞανδρος, κρΟνος, ἈρΓος,
ΣυΡία, ἈρΝος). — 568. Ἐρευνάτε τὰς
γραφάς. — 569. Ἐξὶς δευτέρα φύσις (ἐξ

ις, δευτέρα, φ' εἰς ις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ' — 69]

Ο *Πρίγκηπ Σερνίν* (θεματοκλῆς Μα-
ρίνος) ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνταλλάσῃ κι'
ἐφέτος Μ. Μυστικά στὴν Δ/σιν: Γεώργιον
Μαρίνον, Ἀγγλικόν Τηλεγραφεῖον, Ζάκυνθον
διὰ Π. Σ.

[ΑΣ' — 70]

Ε να μεγάλο μπράβο ἀξίζει στὸν προ-
δευτικὸ Σύλλογο «Διαπλαστικῆς Συν-
τροφιάς», πού μὲ τὸ ὄρατο του Χριστου-
γεννιάτικο δέντρο καὶ τὸν χορὸ πού ἐπα-
κολούθησε, μᾶς χάρισε μιάν ἀλησμόνητη,
ἐξοικαστὴ βραδυά.

ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[ΑΣ' — 71]

Ο (ΑΣ' — 1) διαγωνισμός μου παρατεί-
νεται ἐπὶ ἓνα μῆνα. Περιμένω ἀπὸ
ὅλους· ἐς, ἰδιαίτερως ἀπὸ τοὺς: Σύλλογον
Ἀρκακιάδων, Μπουμπύλ, Ἀναμπέλλα,
Γκοῦσταβ Φράιλιχ, Σαρλώ, Ὀμπερον, Τι-
τάνια, Πούκ, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Κινη-
ματογραφόφιλους.

Κόμης Μοντεχρῆτος

[ΑΣ' — 72]

Π οῖο διαπλάσσοιτο-α ἀπ' τὴ μεγάλη
τάξη θάθελε νὰ γνωριστοῦμε πνευ-
ματικά μὲ μιὰ φιλικὴ ἀλληλογραφία; Γρά-
ψτε στὴ διεύθυνση: Μαρίνα Σαμπουνιάρη,
Βουλγαρὴ 150, Πειραιᾶ, γιὰ τὴν

ΣΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ

[ΑΣ' — 73]

Π αιδὶ τῆς Ζούγκλας, δὲν φοβᾶσαι στὰ
ἔρημα δάση; Τρελλὸ Διαβολάκι

[ΑΣ' — 74]

Ε ξακολουθῶ τὴν ἀλληλογραφία μου καὶ
ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά Δ/σις: Δνίδα
Παπαδάτου, δικηγόρου, διὰ:

Τζετζιφιόγκα

[ΑΣ' — 75]

Α ε εὐχρηθῶμαι, παιδιὰ, τὴ «ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙ» νὰ τὰ χιλιάσῃ.

Ρόζα Λίνα

[ΑΣ' — 76]

Ο μπερον, Τιτάνια, Πούκ, ὁ Σύλλογός
μας εἶχε γνωστοποιήσει στὴν «Ἀμιλ-
λα» ὅτι δὲν θὰ μετᾶσιν στὴν Συνεδριάσιν
τῆς Συνεπῶς ἢ (ΑΣ' — 60) εἶναι ἀνακριβής.
Τρελλοπαρέα

[ΑΣ' — 77]

Π ρυκαλὸς τοὺς ἀνωτέρω νὰ μὲ ἀποκα-
λύψουν ἀμέσως, καὶ νὰ παύσουν νὰ
λέγουν ἀνακριβεῖς.

Σαρπηδὼν

[ΑΣ' — 78]

Α λληλογραφῶ μὲ ὅλους· ἐς ἄνω τῶν 16
ἐτῶν. Δ/σις: Βάσω Νικολάου, Πρα-
τίνου—Διοχάρους, διὰ:

ΠΟΖΑΜΠΟ

[ΑΣ' — 79]

Η λέκτρα, πῶς πῆγε τὸ πικάνι; ἔραθα
ὅτι δὲν σοῦ ἀφῆσαν δεκάρα φέτος·
εἶναι ἀλλήθεια; Χρυσὴ Ἀκτίνα

[ΑΣ' — 80]

Δ ιαπλάσσοιτες, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλ-
λάσσω τετραδιάκια· περιμένω ἀνυπομό-
νως ἀπὸ ὅλους. Στείλατε: Δνίδα Γεωργίαν
Σιδέρη, Κάρυστον, διὰ:

Χρυσὴ Ἀκτίνα

[ΑΣ' — 81]

Α λληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια μὲ διαπλάσσοιτες. Ἀπαντῶ ἀ-
μέσως. Γράψατε: Ὁρέστην Λογιάδη, δῶς
Λαοθέου, Ἡράκλειον Κρήτης, διὰ:

Γαρούφαλλο